

Tunceli'de 1981 yılında doğdum şimdi de İzmir'de memur olarak çalışıyorum. Kamu personeliyim.

Tunceli'deydim. Köylü çocuğum, ailem köydeydi. İlkokul birinci sınıfı köyde okudum ben. Okula başlayana kadar da zaten Zazaca konuşuyordum. Yani çok böyle Türkçeye hâkim değildim, belki birkaç kelime biliyorduk ya da bilmiyorduk. Okulda öğrendik diyebilirim. Birinci sınıfı köyde okuduktan sonra okulumuz kapatıldı, kapandı. Öğretmenlerimiz gitti. Sonra merkeze geldik böyle işte okula devam edebilmek için. İkinci sınıftan itibaren merkezde okumaya başladım. Akrabalarımın yanında okudum. Yani ailem hala köydeydi. Orada dayım vardı, teyzem vardı, dedem vardı, onlarla kalıyordum. Güzel bir çocukluktu aslında, yani böyle şey, onlar ilgileniyordu benimle. Tabi evde çocuk yok, tek ben çocuğum. Her şeyimle ilgileniyorlar. Şımartıyorum falan. Ondan sonra, yaz tatillerinde de köyüme gidiyordum, ailemin yanına. 7. sınıfa kadar böyle okuduk. Sonra işte teyzem evlendi, dayım evlendi. Sonra biz artık, benim ailem merkeze taşındı. Köyden taşındılar, bu sefer liseyi de onlarla okudum. Sonra üniversiteyi kazanınca gittim. İl dışına ilk o zaman çıktım. Antalya'ya gittim. Çok resmi oluyor tabi. [gülüyor]

Yani, klasik köylü çocuğuyuz aslında. Beş kardeşтик. Ben ikinciyim, yani bir yandan tabi ki **köy çocuğu olunca şöyle bir özgürlüğün oluyor aslında: Hayatın içindesin.** Yani böyle sen çocuksun kenarda dur değil. Hem iş yapıyorsun, hem oyun oynuyorsun, hem ağaca tırmanıyorsun. Böyle her zaman şimdiki çocuklar gibi böyle hep annen baban başında seni yönlendirmiyor. Karnını doyuruyor, zaten onların iş gücü oluyor, genelde köy işleri ağır, zaman alıcı. Karnını doyuruyor, sen gidiyorsun, işte çocuklar köy yerinde, öyle oyunlar oynardık biz yani. Kovalamaca, saklambaç, ama bildiğin tarlada, dağda, bayırda, işte ağaca tırmanma, işte meyve toplama. Çok çocuk bunu yaşamamıştır herhalde, özellikle şehirdekiler yani. Bu kısmıyla güzel ama bir yandan da zaten hani küçük yaşından itibaren işin içindesin de. İşin bir ucundan tutuyorsun. İşte ne bileyim; tavukları besliyorsun, keçileri otlatıyorsun, ineği otlatıyorsun. Onun peşindesin. Sana öyle bir sorumluluk veriliyor zaten, yaşından dolayı, yani yaşın da küçük de olsa. Hepimizin öyle bir iş yükü de vardı. Ama mutlu muyduk? Mutluyduk yani. Yani çocuk halinle zaten ötesini düşünmüyorsun, anı düşünüyorsun ya... Hani, kışın kar yağardı mesela. Nasıl kar, karda nasıl oynardık? İşte altımızda poşetler olurdu. Yamaçtan kayardık. Eğlencemiz oydu. Sırılsıklam olana kadar, donana kadar. Sonra geldik sobanın etrafında otururduk, kuruturduk kendinizi. Kimse de buna bir şey demezdi yani, niye böyle yaptınız ya da biz öyle yaptığımız için hasta da olmuyordu mesela. Öyle keyifliydi. Hani şimdi bakınca, çok keyifli. O zamanda keyifliydi. Sonra tabii ama şehirdeyken, mesela dayımlarla yaşarken bu kadar rahat değildi. Çünkü onlarda sanırım şey sorumluluğu var, hani çocuk yanımızda bir şey olursa, emanet bize gibi düşündükleri için böyle bu kadar rahat değildim mesela. Hep kontrollüydüm, hep gözü üstümdeydi ama o da kötü bir şey değil aslında. Hani hep benimle ilgileniyorlardı. Hep yönlendiriyorlardı işte, daha kuralları vardı onların. Düşününce o da kötü bir şey değil. Çünkü onların da öyle yapması gerekiyordu zaten belki de. Beni öyle rahat bıraksalardı, annemin bıraktığı gibi, muhtemelen bir sıkıntı yaşansa onlar da yaşamış olacaktı. Öyle...[gülüyor]

Yani küçüklüğüm ile ilgili çok nasıl diyeyim abimle ilişkim iyiydi. Çünkü abimle beraber merkeze gittik, yani o dönemde o da benim işte iki üstümdü galiba. Okulumuz kapanınca ikimiz gittik, ikimiz kaldık dayımlarda. Onunla daha iyiydi ilişkilerimiz. Hala da öyle. Küçüklerle de iyiydi ama onlar böyle daha ben onların daha böyle ablası ya da böyle daha büyüğü, yönlendiricisi gibiydim yani, arkadaş gibi değil. Biraz

öyle bir sorumluluğum da oluyordu onlar daha küçük olduğu için. Ondan sonra şey, tabi onların o küçüklük halini çok hatırlamıyorum ama merkeze taşındığımızda bir araya geldiğimizde vardı onlar. Mesela bir küçüğümüz ilkokuldaydı. Öyle ilgileniyordum, yönlendiriyordum ama daha çok böyle bir işte, karınları doysun, işte önlükleri yıkansın falan gibi bir modda hani. Daha böyle bilinçli bir şey de değil, ilgilenme de değil daha çok hani, görev olarak. Yemek yaptın mı? Yaptım. Bulaşığı yıkadın mı? Yıkadım? Ütüydü yaptın mı? Yaptım gibi. Ondan sonra, ama şimdi iyi ilişkilerimiz. Yani arkadaş gibiyiz. Her şeyimizi birbirimize anlatıyoruz. Öyle kopuk bir ilişkimiz yok kardeşlerimin hiçbirisiyle. Ben uzaktayım ama uzakta olmama rağmen birbirimizin her şeyini biliriz. Böyle herkes birbirine karşı dürüsttür. İlgilenir her şeyiyle. Öyle bir rahatsızlığınız var birbirimize karşı. Hani, **anne babadan çok, kardeşlerle ilişkiler daha iyi.**

Bence bunda şeyin etkisi var. Almanya'ya gitti ya bizimkiler. Böyle kardeşler kalınca, biz kardeşler daha böyle birbirimizle hem ev arkadaşı gibi olduk. Yani kardeş ilişkisinden çok ev arkadaşı gibi olduk. Ama iyi bir arkadaş olduk birbirimize. Sıkıntılarımızı birbirimize anlatmayı tercih ediyoruz ya da iyi bir şey yaparken de birbirimize danışmayı tercih ediyoruz. Anne baba biraz daha bu konuda geri kaldı. Hani, delki annene babana danışırsın ya, hani ondan ya da yardım beklersin falan ama biz birbirimizden almayı tercih ettik. Sanırım o da işte onların Almanya'da oluşundan kaynaklandı.

Yani şöyle, biz köyde olduğumuz için zaten köyde tarım yapıyorduk, bahçemiz vardı, işte hayvanlarımız vardı. Sonra işte merkeze taşınınca, bunların, gelirimizin hepsi gitti tabi. Babam merkezde iş bulamadı. Sonuçta hepimiz öğrenciydik. 5 öğrenci var evde, çalışmıyor, gelir kaynağı yok. Öyle işte, yurt dışına gitmeyi tercih etti. Öyle bir çözüm buldu o zaman. İşte biz merkeze taşındık, bir sene sonra gitti zaten babam. 95'te gitti. Ondan sonra orada iltica etti. O da çok zorluk çekti ama. 6 sene kampta kaldı orada. Üçüncü mahkemesinde kabul edildi ilticası. Kabul edildikten sonra hemen istediği gibi iş de bulamadı. Yani, tamam orada onu geçindirecek kadar bir iş buluyor ama bize yardım etme noktasında zorlanıyor. Sonra işte birkaç yıl sonra da onların etkisini halledebildi işte. Annemle küçük kardeşim gitti. Biz zaten artık reşit olmuştuk, bizi kabul etmediler. Reşit olduğumuz için aile birliğinden gidemedik. Başka, öğrenci falan diye başvurduk, uğraştık ben üniversitedeyken hatta, o zaman da kabul edilmedi. Çünkü reşit olmuş, senden bağımsız artık diyor. Ama annemle kardeşimi götürdüler. Kardeşim reşit değildi. Onlar öyle gidince biz dört kardeş kaldık burada. Biraz tabi ondan kaynaklı işte bence ilişkilerimiz kardeşlerle daha iyi olmasının nedeni bu. Babam gittiğinde ben 13 yaşındaydım. Ortaokul son. Lisede, ondan sonra da zaten epey bir süre gelemedi. 6 sene zaten kampta kaldı. 6 sene sonra ilticası kabul edildi işte, işlerini düzene koyana kadar falan epey bir süre geçti, işte bunları düzene koyana kadar. Öyle işlerimiz de böyle hemen hadi gideyim de şunu yapayım deyince olan işler değil yani şey oluyor çok zorlanıyoruz [gülüyor]

Yani, şey oluyor ya hani... Bugün gideyim şunu yapayım dersin bir sürü engel çıkar ya... Bizim böyle ailece hepimizin işleri öyle yürüyor yani. Hani böyle hadi şunu yaptım deyip böyle hemen yapamıyoruz. O da bizi çok zorluyor. Bir şey bir kere de olmadı bizim ailenin, hiç kimsenin. Yani çok çaba harcamak gerekti, çok çaba harcamak gerekti. Tabi, babamın da öyle oldu haliyle. Ondan sonra, artık ben işte üniversiteyi bitirip döndüğümde annem gitti. Yani annemin gidişi daha geç oldu. Annem 2003'te gitti. 2003'te gittiler kardeşimle. Tabi ben üniversiteyi bitirmiştım. Tunceli de çalışmaya başlamıştım. Kardeşlerim de işte, okuyan vardı, çalışan vardı derken... Onlar oraya gittiler, işte arada yaz tatillerinde gelip gidiyorlardı. Annem 6 ay orada 6 ay Türkiye'de kalıyordu. Kışın oraya gidiyordu, işte ilkbaharda

geliyordu, yaz sonunda geri gidiyordu. Ama babam çalıştığı için işte sadece bir ay, bir buçuk ay izne gelebiliyordu. Ondan sonra öyle devam etti. İşte, geçen seneye kadar da öyleydi.

Yani, zor. Sonuçta baban yok. Yani başında baban yok. Bir şey olunca ne yapacağını bilmiyorsun. Ya annemin, annem de hani çok böyle okuma yazması yok zaten. Bildiğin köylü kadını annem de. Hani öyle iş bilen çekip çeviren biri de değildi hani şey anlamında, işte böyle dışarıdaki işler, şehirdeki yaşam anlamında söylüyorum. O noktada çok zorlandık tabi babamın gittiği zamanlar mesela, ortaokuldaydım, abim lisedeydi yani. Yani bize büyük geliyordu abimiz başımızdaydı ama lise çocuğu nihayetinde. Şimdi bazen düşünüyorum, aslında ne kadar büyük bir yükün altına girmiş. Ne kadar büyük bir sorumluluğun altında. Çok zorlanıyorduk yani. Resmi dairede işiniz oluyordu. Ona bile nasıl yapacağımızı bilmiyorduk. Tabi yani, dayımlar falan hep yanımızdaydı, hep destekçimizdi her zaman, hala öyleler. Ama yine de tabii kendi başına zorlanıyorsun ama bir yandan da işte mücadele ediyorsun uğraşıyorsun yani, didiniyorsun. Doğru ya da yanlış uğraşıyorsun, yapıyorsun, eksik ya da fazla. Düşünüyorsun tabii, babam olsaydı normal bir aile standardında büyümüş olsaydık, evet muhtemelen çok başka şeyler de olabilirdi hayatımızda, hani daha iyi bir okul, daha iyi imkânlar. Bunlar olmadı yani ya da bunların oluştuğu, olmasına imkan olan zamanlarda da biz artık büyümüştük, yani geçmişti. Ya da biz öyle düşünüyorduk. Bu kısmı zordu tabi yani.

Çok hayalperesttim diyormuşum...[gülüyor] Ya çocukken, şöyle, nasıl düşünüyordum? Meslek olarak mı? Hani hep onu sorarlar ya. Yani ben kız çocuğu olarak hep böyle şey isterdim içten içe. **Güçlü bir kadın olmayı isterdim**, böyle hani **işinde başarılı, işine gidip gelen, işte evinin içini de çekip çeviren, etrafını yönlendiren bilgili kadınlar olur ya, böyle herkesin danıştığı**, bir şeyler sorduğu. Ya da a bu kadın bunu ne güzel yapmış falan diye imrendiği. Öyle biri olmak isterdim, kafamda hep böyle bir profil vardı. Hani, hep böyle hem ailesiyle ilgilenebilen ama aynı zamanda hani böyle şey kadınlar olur, tatlıdırlar, bilgilidirler, yönlendirirler, yapıcıdırlar ama işleri vardır, böyle bir ne biliyim bir rahatlıkları da vardır. İstedikini de yaparlar böyle. Doğrularını diretirler falan. Öyle bir kadın olma hayalim vardı. Kısmen de oldum belki de [gülüyor] Bilmiyorum yani. Çok imrenirdim öyle kadınlara, çevremizde görünce hani böyle olabilsem diye. Hani böyle mesela akrabalarımız vardı, gelirdi işte, kadın gazeteci, kadın avukat falan. Hani, çocuktum ama böyle imrenirdim. Bir de tabii hep şey etkisi vardı bizde hani Avrupa'da akrabalarımız olduğu için onlar yaz tatillerine gelirdi, işte böyle turist arkadaşlarıyla gelirlerdi falan hep böyle bir Avrupa özentisi de vardı yani. Hani, sanki Avrupa'ya biz de gitsek güzel olur. Bak işte ne güzel gelip tatillerini yapıyorlar. Tabi öbür kısmını bilmiyorsun çocukken. Hani böyle aaa ne güzel gelip işte 1 ay geziyorlar dinleniyorlar, kafalarına göre takılıp gidiyorlar. Biz de böyle yapsak işte. Benim kafamda hep şey vardı mesela bir sürü yabancı arkadaşım olacak. Ne güzel işte Hollandalı arkadaşım. Bu bana çok havalı bir şey gelirdi, yani, oo Hollandalı arkadaşım var, Alman arkadaşım var falan böyle. Çünkü gelirdi turistler böyle. Babamın kuzenleri falan kendi iş arkadaşlarıyla falan gelirlerdi. Onlar da bizim fotoğraflarımızı falan çekerlerdi. Bir sürü fotoğrafın var o yüzden, onların çektiği. Öyle onlara çok imrenirdim böyle hani bir gün Almanya'ya gitsem, işte Hollanda'ya gitsem, Fransa'ya gitsem. İşte bunlar gibi giyinsem, bunlar gibi konuşsam falan. İşte ama onu başaramadık. Dil bile öğrenemedim [gülüyor]. Onu yapamadım. Ama o biraz belki benim pasifliğim ya biraz çalışsaydım zamanında dil falan da öğrenirdim [gülüyor]. Onda kendimi suçluyorum.

Sonra işte, üniversiteyi bitirdim. Tunceli'ye döndüm.

Üniversiteye ilk gittiğimde çok böyle şeydim bir yandan heyecan falan, tedirgin falan. İşte akrabalarım da vardı Antalya'da. Biraz ama onların rahatlığı var. İçimde şey diyordum, başaramazsam dönerim falan diyorum. Gittim başladım. Hoşuma da gitti. Böyle çok meraklıydım da. Bir de böyle güzel bir ortama düştüm aslında. Hani tiyatroya gidiyorduk, sinemaya gidiyorduk, denize gidiyorduk. Benim için bunların hepsi yeni. Başka insanlarla tanışıyorum böyle, başka Orta Anadolu'dan, Ege'den ne bileyim işte, göçmenlerle tanışıyordum, Zonguldaklı, Elazığlı, güzel geliyordu böyle. O hep etkileyici gelmiştir. İşte konuşuyorum falan. Öyle yani şey kısmı çok güzeldi. Sonra böyle ilk bir ay falan hatta hiç böyle, hep geziyordum, tozuyordum böyle. Hiç üşenmiyordum. Yürüyordum, vuruyordum gidiyordum böyle. Yürüyerek ama bunları yapıyorum. Tabi maddi imkânım da çok yok hani. Taksilere otobüslere bile zor biniyorsun. Ondan sonra şeye alıştım ondan sonra hoşuma gitti. Bu sefer ben buradayım ama geziyorum tozuyorum hiç okula gitmiyorum. Okula gitmem lazım. Hani başında da kimse yok ki. Hani niye okula gitmiyor desin. Bilmiyor kimse. Bu sefer okula da devam etmeye başladım. Ama şeyin pişmanlığını çok yaşadım yani. Keşke daha fazla çalışsaydım iyi bir bölüme gitseydim hala içimde kalmıştı o yani.

Meslek lisesinde okuyordum ben zaten ticaret meslek lisesi. O bizim o dönemde de puan kırıyorlardı başka bölüm tercih edersen. Benim de böyle hiç hani çalışsam da herhalde kazanamam, çünkü böyle etrafımda herkes dershaneye gidiyor, işte harıl harıl çalışıyor falan. Ben de şey diye düşünüyorum, herhalde ben yapamam yani, onlar bana hep öyle bilgili, başarılı hep böyle önde geliyorlar ya, kazansam da diyorum, herhalde okuyamam, okutamazlar çünkü maddi durumumuz da buna elvermiyor, öyle düşünüyorum kafamda. O yüzden böyle hiç açıkçası yüklenmedim, çalışmadım yani lisedeyken ama sonra sınava girdim böyle iyi bir puan da alınca tamam hani şeye göre beklediğimden iyi bir puan alınca da pişman olmuşum, keşke çalışsaydım zamanında diye. Ama diyorum ya bir yandan da zaten babam da Almanya'da olduğu için hep Almanya'ya gideceğiz beklentisi de var ya! Hani çok da Türkiye ile ilgili, Türkiye'de kalmayla ilgili bir plan yapmıyorsun. Nasıl olsa eninde sonunda biz oraya gideceğiz bir şekilde. Öyle düşünüyordum ama sonra gidince de böyle hani hem zorluğu kısmında, hem güzelliği kısmında keşke daha iyi bir bölüm kazansaydım da bu zorluğa, çektiğim zorluğa değseydi. Hem de bu güzellik daha da devam etseydi mesela. İki yıl çabucak geçti benim için. Ama yaşım da küçüktü. Yani daha oraya gittiğimde 17 yaşındaydım daha. Böyle şeydim, hani çocuktum ya daha bilmiyordum ama keyifliydi yine de. Sorsan mesela şu ana kadarki hayatımın en güzel dönemi üniversite dönemiymi ben için.

Ya, çünkü bir sürü hem böyle güzel şey gördüm, daha önce hiç görmediğim, bilmediğim ya da hiç bana çok uzak olduğunu düşündüğüm şeyler. Hani, denize girmek gibi mesela. Ya da ne bileyim başka insanlarla tanışmak. Bir anda o küçücük çevremden kocaman bir şeye yayılıyorsun ya, bu kocaman bir dünya görüyorsun. Farklı insanlarla tanışıyorsun. Herkesten bir şey öğreniyorsun. Hiç bilmediğim şeyler öğreniyordum. Kafamda şöyle bir şey var: bir Ankaralı arkadaşım vardı, yürüyorduk bir şeye, bir kargo şirketinden bahsetti ne kargosu falan işte, Amerika'ya şey götürüyorlarmış, uçakla, kargoyla, kargo uçağı yani. Ben ilk öyle bir şeyi o zaman duymuştum, çok şaşırmıştım. Sanki uçakla sadece insanlar yolculuk yapmış gibi. Hani bu kadar böyle bir şey düşünüyorsun aslında, dar düşünüyorsun, vizyonsuz yani. Ama bir sürü değişik şey görüyordum ben orada. Her anlamda yani. Bir yandan da kendimi keşfediyordum. Çünkü beni yönlendiren ya da başımda olan kimse de yok. Ben böyle canımın istediği gibi yapıyorum.

Yanlış da yapsam, eksik de yapsam ben yapıyorum, oluyorum. O kısmı da hoşuma gitti. Çünkü sonuçta benim böyle hesap vereceğim ya da beni sorgulayacak, yargılayacak kimse yok. Ha, Tunceli'nin mesela dezavantajı şu: Bir şey yapıyorsun, herkes beni tanıdığı için hemen bir yerden kontrol edilmeye başlanıyorsun. İşte ***'nin kızı böyle yaptı, işte falancanın yeğeni böyleydi. İşte şurada gördük, işte ***'yla oturuyordu, ***'yla ne işi vardı acaba gibi. Ondan kurtuldum ya mesela bana çok güzel geliyordu o yüzden Antalya'dayken, o öğrencilik dönemi. **Yanlış yapıyordum ama ben yapıyorum,** ağlıyordum, sokak ortasında ağlıyordum ama kimse niye ağladı diye şeyi düşünmüyordum yani hani acaba benim hakkımda ne düşünürler diye düşünmüyordum mesela. O çok iyi geldi bana. Böyle hani gerçekten yeni şeyler keşfetmek de çok güzel gelmişti, arkadaş ortamı, kesinlikle o noktada çok şanslıyım. Bence etkili olan oydu yani.

Yani bir kere hepsi hep yapıcıydılar yani. Yaşları benden büyük, bir kaç yaş aslında fazla da değil. Yapıcıydılar, sahipleniciydiler, böyle hani, koruyorlardı ama bu koruma şöyle, işte sonradan müdahale etmeye de dönmüyordu. O kısmı güzeldi. Onlar çok yardımcı oldular yani böyle maddi anlamda da çok yardımcı oldular, yalnız da bırakmıyorlardı hiç beni. Bilmem, böyle güzeldi yani insanlar güzeldi. Hani böyle zarar verici bir şey de yaşamadım. Belki de o yüzden bana güzel yani ben kötü bir şey yaşamış olsam etkisinde kalmış olsam böyle düşünmezdim ama ne bileyim? Ayağım kırıldı benim. Tiyatroya gidiyorduk bir akşam. Hatta ***'ler falan da vardı yani. Sonra biz tabi sıcaklığı hissetmedim. İşte bayağı gezdik üzerinde, tiyatroya gittik. Ondan sonra da gezdik falan gece yurda döndük, çıkardım ayakkabımı, ayağım böyle mosmor olmuş şişmiş. ***'ler falan hemen beni arabaya bindirdiler, hastaneye götürdüler. İşte röntgen çekildi falan. Adam dedi, doktor dedi, işte ayağın çatlak, alçıya alacağız. Şimdi alçıya aldılar geldik yurda. Ben kendi kendimi düşünüyorum. Benim ayağım çatlak, ben nasıl yapacağım? Bir yere gidemeyeceğim. Yurtta nasıl duracağım? Kızlara diyorum ki, teyzemi arayın, gelsin beni alsın. Teyzem yaşıyordu Antalya'da. Kabul etmediler. Dediler ki bizim teyzemiz yok. Bize bir şey olsa sen bize bakmayacak mıydın diye, salmadılar beni. Aramadılar da. Ben kalkamıyorum, gidemiyorum. Öyle bir ay bana baktılar onlar. Her öğlen biri geliyordu, yemeğimi alıyordu, getiriyordu. Hatta böyle hesabımda para bitmiş ama ben para var sanıyorum. Her gün kartımı veriyorum. Bana şunu alın bana bunu alın bana şu kadar para çekin falan diye. Meğer onu da böyle *** işte *** falan kendi ceplerinden getirip getirip bana veriyorlarmış, benim param gibi. Onu tabii en sonunda ayağım alçıdan çıkacak artık böyle bugün yarın, o zaman öğrendim. Mesela, ayağım kırılmıştı ama evde kalan bir arkadaşımız geldi. İşte beni bildiğin sırtına aldı götürdü, evine. Eve ikinci kat, sırtında merdivenlerden çıkardı beni. Herkes bunu yapmaz ya... O büyük bir şanstı benim için. İşte biri getirdi walkman'ini verdi, al sıkılırsın yurtta, biz okula gidiyoruz dinle diye. Böyle güzel anılar kalmış aklımda. Mesela, o yüzden hiç ayağımın kırılmış olma kısmı bana hiç şey gelmiyor, rahatsız edici gelmiyor. Çünkü öbür tarafı çok güzeldi. Gerçi bir ay sonra teyzem öğrendiğinde iyi fırçalanmıştı beni ama [gülüyor]. Nasıl haberim olmadı diye. O mesela güzel bir anı benim için. Hep anlatırım herkese. Şimdi o samimiyeti bulur muyum kimsede bilmiyorum çünkü kimse onu yapmaz herhalde. Kimsenin onu yapacak vakti yok bile artık, şimdi. Öyle o yüzden işte kopmadım hiç. Ama dersin üniversite arkadaşlarımla çoğuyla görüşmüyorum yani birkaç kişi işte. ***'le hiç kopmadık. Böyle ara ara hani çok uzun zaman görüşmediğimiz zamanlar da oldu ama hep böyle bir şekilde birbirimizden haberimiz oldu yani. Güzeldi üniversite...[gülüyor]

Ya üniversitede de... ne düşünüyordum üniversiteyken? Üniversitedeyken ilk, birinci sene şey telaşına girdim. Ben bir daha çalışayım, üniversite sınavı gireyim, burada daha iyi güzel bir bölüm kazanayım devam edeyim dedim falan. Bir süre gittim böyle bir iki ay kütüphaneye gitmeye başladım falan. Okula gitmiyorum, kütüphaneye gidiyorum. Sabah gidiyorum ama akşam beşe kadar kütüphanede ders çalışıyordum. Üniversite sınavına hazırlanıyordum falan. Sonra, bir yerden sonra geç kaldığımı düşündüm. Artık benim... Hatta ***'le konuşmuştuk, DGS'ye gireceğim falan, ne yapacaksın DGS'yi falan. Git dedi, açık öğretimden tamamla, iş bul çalış dedi. Amacımız para kazanmak değil mi? İhtiyacımız olan bu değil mi, dedi. Bir an önce iş hayatına atılalım yani. O da bana çok mantıklı gelmişti o zaman. DGS'ye bile girmedim öyle deyince. Döndüm Tunceli'ye geldim. İş buldum çalıştım. Çünkü o zaman artık şey kaygısına da başlıyorsun yani, büyüyorsun biran önce para kazanman lazım. Ama şey yapmıştım aslında, Antalya'da okulum bitince kendime gittim orada bir mali müşavirin yanında bir iş buldum. İşte artık yurt bitti, yurttan çıkacağım, eve geçeceğim. İşte, mali müşavirin yanında çalışmaya başlayacağım, Antalya'da yaşayacağım diye karar vermiştim kendi kendime. Adamla konuştuk, anlaştık. Dedim ben işe başlamadan bir hafta eve gideyim geleyim, dedim. Tamam, dedi, olur, dedi. Gittim eve. Ama evdekiler şey olmadı yani, zaten kimse istemiyordu. Böyle kardeşlerim de baktım çok, babam o zaman Almanya'da, Annem Türkiye'de, abim askerde. Böyle, kardeşlerim de çok hani şey, ilgilenilmesi gerekiyor geldi böyle. Bu seferde hani bencillik olur, bunları böyle bırakıp gitmek, kendi hayatına bakmak... Öyle düşününce vazgeçtim. Kaldım Tunceli'de. Yoksa hani öyle bir plan da yapmıştım kafamda, ayarlamıştım yani. Çünkü, diyorum ya hani amacım böyle şey hem modern, hem bilgili, hem böyle şey bir kadın olmak. Ama Tunceli'de kalınca onlar da kaldı [gülüyor].

Ya Tunceli'de şimdi şöyle hani. Tamam artık iş buluyorsun, çalışıyorsun ama çok kendini geliştirme gibi bir şeyin olmuyor yani. O auraya takılıp kalıyorsun işte, çevrenin etkilerine. Biraz da böyle eve yönelmeye başladım. Kardeşlerimle ilgilenmeye çalıştım ama aslında şimdi düşününce yanlış yapmışım. Ben kendimle ilgilenseydim bari birimiz düzelirdi. Ama o zaman da öyle hissediyordum yani. Hani hiçbir şey yapamazsam bile en azından yanlarında olayım gibi düşünüyorsun. Yoksa çünkü aslında tamam üniversite bitirmişim ama ben de çok böyle, çok bilinçli ya da çok bilgili becerikli değilim yani. Onlar gibiydim. Öyle, Tunceli'de de çok böyle kendimi böyle geliştirebileceğim, kendimi ifade edebileceğim rahat edebileceğim bir iş bulamadım. Öyle bir ortamı da yok zaten, Tunceli'nin ya... Bir ilk yanında çalıştığım biri vardı. Müteahhitlik yapıyor. Gittim, görüştüm. Gel, dedi, benim senden çok beklentim yok. Telefonlarıma bakarsın, arayanı düzgün not alırsın, gelirsın büronun temizliği ile ilgilenirsin, bürom temiz olsun, başka bir şey de istemiyorum senden, dedi. Ama böyle bir ay geçtikten sonra ben adamın ihale dosyalarını falan hazırlamaya başlamıştım. Sonra, şey diyordu hep, yani onun da ailesinin bir kısmı Ankara'daydı. Ankara'da da işleri vardı. İşte Tunceli'yle sen ilgilen, sen yönet devam et, ben Ankara'ya yerleşeceğim falan diyordu. Yani o kadar güvenmeye başlamıştı bana. Tam işte o hayal ettiğim noktadaydım aslında. Yapabiliyormuşum noktasındayken ama ben yine o cesareti gösteremedim yani. Hadi tamam öyle yapalım diyemedim. Çünkü tek bir faktör etkili olmuyor yani. Tamam hayalim buydu hadi bunu gerçekleştiriyorum, diyemiyorsun. Başka şeyler de etkili oluyor.

Bir kere mesela hemen işte kardeşlerim etkili oluyor yani. Verdiğim kararlarda onlar da şey... İkincisi Tunceli'de kalmak hissi bana güzel gelmedi çünkü hep kafamın bir tarafında yine bir gün gitmek var hani. O hayali başka yerde gerçekleştirsem ne güzel olur. Hep öyle düşünüyordum. Tabi daha 20

yaşındaydım. 20-21 yaşındaydım işte. Üniversiteyi yeni bitirmişim, gelmişim. Ama tabi onun da çok faydası oldu. O çok böyle şey, disiplinli ama bir o kadar da böyle rahat bırakan biriydi patronum. Hani saat sekizi 3 geçse gelsem kıyamet kopuyordu ama saat 5 oldu mu da, akşam 5 oldu mu da ne iş olursa olsun tutmuyordu. Git artık kendi sosyal hayatını, ne yapıyorsan yap ki bana faydan olabilirsin diyordu yani. Benim işimdir tamamla git demiyordu mesela. Öyle bir özelliği vardı ama tabi bütün bunların yanında şöyle bir gerçek var. Şey şartları yok, işte ne bileyim... Gerçekte ne bekliyorsun, işte sigortan yatsın, iyi bir ücret verilsin falan ama böyle bir imkânı yok yani. İmkânı varsa da vermiyorlar çünkü herkes, düşük ücretle çalıştırabileceği çok insan var. Benim gibi çok insan var. Tamam bana o kadar güveniyor. İşini gücünü bana bırakıp gidecek kadar güveniyor ama iyi bir ücret verme noktasında gerek duymuyor çünkü benim gibi çok insan var. Bulabilir yani. Bir de böyle sıkıntılar oluyor. Böyle şeyler de düşünüyorsun. Öyle işte.

O işten sonra çıktım ben oradan. Gittim, başka işler buldum bunun gibi yani. Hastanede iş buldum böyle. Kasiyerlik yaptım. Kasiyerlik değil, tezgâhtarlık. Bir hafta çalıştım, orası hiç sarmadı. Çünkü böyle ortamı güzel değil, keyif veren bir iş değil. Gittim, bir fırında kasiyerlik işi buldum. Oturuyorsun kasada, para alıp veriyorsun. Çok sıkıcı bir işti. O yüzden hiç güzel bir iş değildi. Bir kafede garsonluk işi buldum. O kafenin sahiplerini de sevmedim, ortamını da hiç sevmedim çok böyle tutucu tiplerdi [gülüyor]. Ama tabi bunların hepsi sadece asgari ücretin altında bir ücret veriyor ve sigorta da yapmıyorlar, tatilin de yok. Pazar günü git evinde otur muhabbeti de yok yani. Tunceli'nin böyle bir dezavantajı var işte. Hiçbirinde asgari ücret bile alamadım. Ondan sonra, çalıştırıyorlar. Sekiz saat diyorlar ama 10 saat oluyor, 12 saat oluyor. İşin ne zaman biterse işte. Duruma göre. İşe göre. Sana göre değil zaten. Sonra öyle çok işlerde çalıştım. Başka nerede? ***de çalıştım. 6 ay çalıştım. Oranın işi düzenli, güzeldi. Sigortamı da yapıyorlar haliyle. Ama orada da ***le anlaşılamadık [gülerek anlatıyor]. Aslında şöyle anlaşılamadık. Başka ***de çalışan kızlardan biri işten ayrılmış, bilmiyorum bu kadar detaya girmeyeli miyim ama... Gelmiş buna demiş ki beni işe al. Bu da olur demiş ama ben iki personel çalıştıramam ***'ı çıkarmam lazım. Şimdi ben 6 aydır orada çalışıyorum ve 6 ay boyunca bana her gün övgüler yağdıran adam, ya çok iyi çalışıyorsun, çok düzenlisin, işte şöylesin, böylesin, diyen adam birdenbire çekti beni karsısına, bundan sonra bir hata yaparsan seni affetmeyeceğim, dedi. Çıkaracağım işten. Niye, dedim. Ne oldu? Ya dedi, işte *** de burada çalışmak istiyormuş, dedi. Ben dedi, ***'i işe alacağım, seni çıkaracağım. Ee, dedim, hani bir sıkıntı yoktu? İşte tamam *** öbür ***de daha uzun süre çalışmış, daha deneyimli biri ama benim de sana bir zararım yok yani, işimi yapıyorum. Yapamıyorsam, bir sıkıntı varsa tamam. Yok, dedi ama dedi ben çıkarırım seni, dedi. İyi, dedim, siz bilirsiniz, ne diyeyim. Oldu ertesi gün, işte böyle faturayı yazdırırken yazıcıdan. İşte şuradan başlaması gerekirken buradan başlamış. Dedi ki olmaz böyle, dedi. Ben senin işine son veriyorum dedi. Öyle mi öyle. Hiçbir şey demedim. Çantamı aldım, çıktım evime gittim. Akşam abim geldi. Anlattım işte böyle böyle oldu. Yarın hiç gitme dedi. İlişğini kesmeye bile gitme, dedi. Ne hali varsa görsün, dedi. Ama bir hesaplaşmamız lazım. Alacak verecek var mı? Ne yapacağız falan. Ondan sonra, ertesi gün gittim. Bu sefer işte, ta peşimden dış kapıya kadar geldi. Hakkını helal et dedi. Dedim, etmeyeceğim. Çünkü dedim, siz hani haksızlık yapmış olsaydım, ben biraz kendimi biraz kendini gerçekten hani eksik görmüş olsaydım derdim ki tamam yani. Ama hiçbir şeyim yokken, sırf başkası istiyor diye başkasını alacaksınız diye niye beni işten çıkarıyorsunuz. Arkamdan geldi hakkımı helal etmedim sonra tabi işime son verdi artık. O kıızı aldı, o kız da işe başladı orada. Bir hafta sonra kızın ataması yapıldı. Meğer tercih yapmış bu arada. İşte, memur olarak sanırım, atandı bir yere gitti. Bir hafta

çalıştı orada. O da tabi ondan sonra o da tabi hiç düzenli eleman çalıştıramadı tabi o *** orada olduğu sürece. Ben hep takip ediyorum ya. Hep birini alıyor, 2 ay çalışıyor gidiyor, 3 ay çalışıyor gidiyor, kimse durmuyor yanında. Kısa bir süre sonra ***'in de tayini çıktı gitti. Ben de ondan sonra gittim bir ön muhasebe, yani temizlik ve gıda ürünleri satış dağıtımı yapan bir firmada ön muhasebeci olarak işe başladım. İşte, fatura kesiyordum, alacak verecek bilmem ne. O iş de zordu ama keyifliydi. Erkeklerle çalışmak, yani tek kadın bendim, hepsi erkekti. Sabah çıkıyorlar, satış yapıyorlar, tahsilat yapıyorlar. İşte, ellerine faturalarını veriyorum. Mallar yükleniyor. Gidiyorlar dağıtıyorlar. Paralarını toplayıp geliyorlar. Akşam da tahsilatı yapıyorum. İşte mal geliyor, mal gidiyor. Şu şunu istedi, bu bunu istedi falan böyle sürekli. Hani bürodayım, telefona bakıyorum. İşte faturaları kesiyorum, muhasebesini yapıyorum, bilmem ne. Böyle şeyler. Çok yorucu bir işti. Çünkü bekliyorsun, eleman ne zaman gelecekse, sen o zaman işlerini yapıp gidiyorsun. 11'de geliyor mesela. İlçeye gitmiş, gecikmiş, bir sıkıntı olmuş. 11'de gelmiş, sen akşam 11'e kadar onu bekliyorsun. Ama şey güzeldi, böyle zor işlerin genelde ortamı daha güzel oluyor. Herkes birbirini daha iyi idare ediyor. Daha anlayışlı oluyor. Çok tartışıyorduk onlarla da ama böyle yine de bir kendini güvende rahat hissettiğin bir ortamları oluyorlar onların. Erkek ortamıydı daha çok. Böyle ne bileyim o küfürlü konuşmaları, işte erkekvari konuşmaların çok geçtiği bir yerdi ama yine de rahatsız olmuyorsun. Alıştım ben de ona zaten orada. Orada 5-6 sene çalıştım. Yani, orada da şartlarım iyi değildi. İlk başta sigortam falan yapılmamıştı, yine asgari ücretin altında bir ücret alıyordum. İşte böyle çalışıyorduk, haftanın 6 günü çalışıyorduk. İşte cumartesi bazen erken çıkıyorduk işte, 2'de, 3'te, 4'te, 5'te. Ama onun dışında biz böyle sabah 8 akşam 8 çalıştığımızda, a bugün işimiz iyi bitti, erken bitti, iyi hissediyoruz falan böyle. Ondan sonra ayda bir onlarla toplanıyorduk işte. Gidip bir restoranda oturup, yemek yiyip içki içiyorduk işte. Eğleniyorduk, hani işyerindekilerle. Kural koymuşlardı, eşlerini falan da kimse getirmeyecek, evli olanlar. Sadece iş personeli gidiyorduk. Ortamı iyiydi onun. Arkadaşlar da böyle birbirini daha sahiplenici, koruyucuydu. Zaten küçük yer, herkes birbirini tanıyor. Mesela, iki tanesi abimin arkadaşıydı. Abimin okuldan samimi arkadaşları. Öyle olunca da daha çok sahipleniyorlar. Ama sigortam çok sonra yapıldı [gülüyor]. İşte sigorta için çok uğraştık. Sigorta yapıldı. İşte bir şey söylüyorlar, tamam sigortamı yaparsanız olur, böyle bir şey soru var. İşte böyle şeflerimiz, satış şeflerimiz falan oluyor, il dışından gelen. İşte söylesenize sigortamı yapsın patron falan diye böyle. Yaptılar sonunda. 3 yıl falan oldu işte sigortam da yani fazla da olmadı. Orada o kadar çalıştım. Sonra bir gün patronla konuşuyordum böyle. Bir erkek arkadaşım vardı, görüştüğüm. Bazen iş yerine de geliyordu. Biliyorlardı onlar da. **Patronum bir gün laf arasında dedi ki, sen dedi evlenirsen ben seni işten çıkarırım**, dedi. Niye dedim. Yani, dedi, sen dedi evlenecen, dedi. Çocuk doğuracan, yok çocuk hasta oldu, yok bilmem ne oldu. Sen işe bile düzenli gelemeyebilirsin, dedi. Ne yapacam seni, o zaman seni işten çıkarırım, dedi. Dedim, öyle mi? Öyle. İyi ben de o zaman şimdiden gidiyorum, dedim. Evlenmemi beklemeyin, dedim. Böyle ara ara zaten onlar yıllık izin falan verme gibi bir şeyleri yoktu yani. Öyle yıllık izin verelim, 3 gün 5 gün gitsin dinlesin, öyle bir durumum yoktu zaten. Arada bir sinirlenince çıkıp gidiyordum. 3-5 gün sonra gelip beni geri götürüyorlardı. Hani öyle bir şey düşündüler onlar da. Hani gitsin biraz dinlensin sonra getirdiniz onu diye. Ama dönmedim bir daha. Hani kimseye de demedim ki bana öyle dediği için. Ya, dedim, ben artık sıkıldım, yapamıyorum. Gelene de sorana da öyle. Yoruldum, dinleneceğim biraz, bilmem ne yapacağım biraz.

Ya, şöyle oluyor zaten hani. 5 sene boyunca her gün bu tempoda gidip geliyorsun. Diyorsun ben 5 sene daha burada çalışsam ne maaşım artacak, ne şartlarım düzelecek. Yani sürüneceğim. Ne yapacaksın?

Şimdi biraz da artık böyle ailemin de durumu iyi olduğu için kendim de rahatlıkla şey yapmaya başladım. Ondan önce ben çıksam kim çalışacak? Ben çıksam şunu nasıl yapacağız gibi düşünüyordum ama hani idare edilir. Ufaktan ufaktan köşeye para atmıştım, biraz da param da var. Diyordum 3 ay çalışsam o para bana yeter falan diyordum kendimce. Başka şeyler, biraz da böyle, hani biraz da şey oluyor ya artık yoruluyorsun, yoruluyorsun. Artık inceldiği yerden kopsun aman bunun peşinden mi gideceğim diyorsun. Öyle çıktım. Sonra bir arkadaşım şeye hazırlanıyordu, banka sınavlarına biraz ona takıldım. Hadi hazırlanalım beraber falan ama o kısa bir dönemdi. Sonra sınava gittik, Diyarbakır'a. Sınavdan çıktık ben tabi hiç çalışmadığım için hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey de yapamadım. Bir de böyle rahatsızlandım, gittik Diyarbakır'da başkasının evinde kaldık. Hani, ev sahibi çok ilgilendi bizimle, çok iyiydi ama ben böyle rahatsız oldum. Hani, ne kadar boş bir iş yapıyorum, dedim kendi kendime. Hiç çalışmamışım, hiç bir hedefim yok, bir şeyim yok aslında ama gelmişim sınava giriyorum yani. Eve dönerken bunu düşünüyordum. Sonra bir daha böyle salakça bir şey yapmayacağım, dedim. Gittim oturdum. Ne yapayım? Ne yapayım? Dedim ki KPSS'ye hazırlanayım ben en iyisi. O arada hani aslında çalışmak da istiyorum ama tekrar öyle bir eski çalıştığım iş gibi bir iş istemiyorum. Biraz daha böyle nezih bir ortam, en azından sigortanın yatacağı, en azından maaşımın bir tık daha düzgün olacağı bir iş arıyorum ama öyle bir iş yok ki Tunceli'de. Hani büro işleri dediğim gibi, müteahhidin yanında, avukatın yanında, büroda çalışsan sigortanı bile yatırmıyorlar. Çok düşük ücretler veriyorlar. Gitsem öyle bir yerde çalışsam hadi en fazla sigortanı yapıyorlar ama o da günde 10 saat 12 saat yani. Dedim KPSS'ye çalışayım, kendi kendime böyle söylüyorum ama bunu kimseye dillendiriyorum bile yani. Böyle şeyim, hani cesaretimde yok ya, acaba olur mu? Olmaz mı? Birkaç ay böyle kütüphaneye gitmeye başladım. Sabah gidiyorum, dersimi çalışıyorum ama evdekilerle konuşmuşum, kardeşlerimle. Yani ben böyle böyle bir şey yapacağın bir sene çalışmayacağım, sınava kadar. Siz bana yardımcı olur musunuz? Tamam, dediler, sen ne yapıyorsan biz elimizden geleni yapacağız. Gerçekten bir sene mesela kız kardeşim hiç bana ev temizletmedi bile. Hani, her şeyiyle o ilgileniyordu. Evi de temizliyordu, yemek de yapıyordu. Ben bir de onu düşünmüyordum mesela. Ondan sonra, birkaç ay kütüphaneye gittim. Sonra dedim ki, bu böyle olmayacak, benim çok böyle eksik bilgim var. Mesela matematik yapamıyorum, birinden bir yardım almam lazım falan. Gittim derslane ile konuştum. Zaten dershanenin sahibi de tanışımız, arkadaşımız yani. Öyle yardımcı da oldu. İndirim de yaptı falan. İşte Şubat'tan sonra dershaneye yazıldım. Öyle gitti. Artık Şubat'tan sonra falan ben tam konsantre olmuşum. Ders çalışıyordum. Aklıma tek o vardı, ders çalışmak. Hani böyle diyorlardı işte arkadaşlar; hadi gel şurada oturuyoruz. Hadi gel şunu yapalım. Hiç ilgimi çekmiyor. Çünkü oraya konsantre olmuşum artık. O noktayı yakaladım mı zaten yapabiliyorum. Yani o noktayı kadar gevşek gidiyor ya her şey. Gittim işte şeye, dershaneye, dershaneden sonra kütüphaneye gidiyorum işte. Ama böyle kendime farklı zamanlar yaratıyordum. Mesela evden çıkıyorum, dolmuşa binmek yerine yürüyerek gidiyorum. Keyifli oluyor. Yürümeyi seviyorum. İşte böyle açık havada soğuk da olsa sıcak da olsa keyifli oluyor. Yürüyorum, gidiyorum işte dersimi çalışıyorum. Ders çalışmak da keyifli o zaman. Herkes ders çalışıyor ya. Kütüphanede böyle harıl harıl. O zaman sen de hırslanıyorsun ama şimdi ben zaten çok geç hazırlanmışım ya, gelen kişilerin hepsi böyle benim kardeşimin arkadaşları. Hani, işte 85'li bir kardeşim var onun yaşlıları. O dönemin mezunları çünkü. İşte öğretmenlik bitirmiş, bilmem ne bitirmiş, KPSS'ye hazırlanıyorlar hepsi. Öyle erkenden, birileri erkenden gidiyor kütüphaneye, yer kapıyor falan çünkü yer kalmıyor. Öyle yoğun oluyor. Öyle öyle, sınava kadar öyle gitti yani. Keyifliydi, dershaneye gidiyordum, işte denemelere giriyordum bilmem ne... Ama işte dershanede bir matematik hocası vardı, matematik bölümü mezunu. Gelmiş orada dershanede iş bulmuş

çalışıyordu. Tuncelili biri. Bir soru götürdüm bir gün çözsün diye, şey dedi bana. Bu kadar basit bir soruyu bile çözemiyorsan sen bu sınava girme demişti. Hani bunu bile yapamıyorsun sen bu sınava girme demişti. Ben de cırlamıştım hemen ona, siz bir eğitmen olarak nasıl böyle bir cümle kurabilirsiniz, diye. Sizin göreviniz anlatmak, anlatacaksınız, size ne benim seviyemden. Hatta bu sınıfta da tepki toplamıştı yani, diğer arkadaşlar da, niye böyle bir şey söylüyorsunuz? Çünkü bir sürü arkadaş var, biri arkeoloji mezunu işte iş bulamamış, gelmiş hazırlanıyor, işte öğretmenler var, muhasebe mezunu var, bilmem ne var falan böyle. Yani hepimizin de hani yaş ortalaması benimki kadar. Çok genç kimseler de yok dershanede. Ondan sonra hatta atandığım zaman arkadaşlar diyordu, gidip *** hocaya diyeceğiz senin atandığını. İyice sinir olsun, falan diye [gülüyor]. Çünkü şey, ortaokulda, ilkokulda, ortaokuldaki öğretmenlerim çok iyiydi. Onlar, şu an yaptığım Türkçe sorularını ya da Matematik sorularını ortaokul bilgilerimle yapıyorum. Ama lisede çok yanlış bir tercih yapmışız. Meslek Lisesi hani hep mesleğe yönelik zaten. Hep mesleki dersler ağırlıkta ama yani öbür derslerin de şeyi, ya öğretmenleri kötüydü, ya biz adapte olamadık. Yani böyle hiç, lise sorarsanız, lisede ben hiçbir şey öğrenemedim yani. Şimdi bile bazen testler falan çözüyorum ya, diyorum kesin bunların hepsi ortaokul bilgim. Çünkü liseden hiçbir şey yok kafamda. O yüzden böyle matematiğim falan da işte zayıf yani. İyi bir matematik bilgim, iyi bir coğrafya bilgim, tarih bilgim yok yani. Hani tarihi, coğrafyayı yine sonra okuyorsun, araştırıyorsun öğreniyorsun ama matematik öyle olmuyor. Birinin anlatması lazım. İşte bütün bunlar öyle bir eksiklik. O yüzden KPSS bile çok zor geliyor yani, yapamıyorsun. Ama işte sonra sınava girdik. Sınav da iyi geçti yani. 120 sorudan 94 net yapmışım, mutluyum. Ondan sonra sınavın yok, o 2010 KPSS'ydi işte. Yok iptal edilme, yok bilmem ne durumları çıktı ya. İşte kopya olmuş falan. Dedim, aha bu iptal olursa ben bir daha hiç yapamam. Yani bu kadar gücü bir daha bulamam kendimde. Sonra bizimki iptal edilmedi. Öğretmenlerinki sanırım iptal edildi. Ama tabi o atanma süreci de uzadı, tercih yapma süreci. O arada bir arkadaşım yardımcı oldu. Beraber dershaneye gittiğim bir arkadaş. Böyle geçici bir iş buldum kendime. *** ile, *** yaptığı projeler oluyor böyle. Sosyal projeler kısmında büro görevlisi arıyorlardı işte, büroda kâğıt kürek işlemini yapacak. Gittim işte, 9-10 ay kadar orada çalıştım ama orası tabi iyiydi, asgari ücret veriyordu. Sigortamı yapıyordu yani. 8-5 çalışıyordum hatta çoğu zaman 8-5 bile olmuyordu çünkü işin şeyine göre gidiyorsun ya. Geç gidiyordum, erken çıkıyordum falan. Sonra tercih yaptık, atandım. Mardin'e gittim artık atanınca. 2011 Ağustos'unda Mardin'de başladım ama 30 yaşındayım yani bu arada artık [gülüyor]. Öyle epey zaman geçmiş bunları yapana kadar. Mardin'de işte ***'ye atandım. ***'ı yapıyorlar. Geçici bir bölge kurulmuş, ***'in *** köyünde. Tamamıyla uzak dağ başı bir yer. Öyle merkezi falan değil. Git git yol bitmiyor. Git git yol bitmiyor. Öyle bir yer. Orada başladım, orada da tabi artık kamu personelisin. Daha farklı kanunlara tabisin. Ama ben de tabii özel sektördeki şey olduğu için, o çalışma şartları alışkanlığı olduğu için ben çok zorlanmadım aslında hani. Çünkü böyle gittim şey yapıyorlar, günde iki tane yazı yazınca böyle, ay bugün çok yoruldu falan diyorlar. Ben de çok sıkılıyorum yani. Hani o tempodan, yoğun bir tempodan çıkınca o bana çok şey geliyor. Diyorum, bunlar ne kadar çabuk yoruluyorlar falan böyle. Ama onlar hiç çalışmamışlar başka yerde. Okulu bitirip direk memur olarak atanan kişiler. Öyle olunca beni daha böyle bir hareketli bölüme aslında istemedim ama şansına öyle bir yer geldi böyle. Hem böyle ofiste oturuyorsun, kâğıt kürek işi yapıyorsun, hem yeri gelince dışarı çıkıyorsun, hem böyle herkesle muhatapsın falan böyle. Keyifli bir işti. Yorucu, yine angaryası var yine yorucu ama daha keyifliydi böyle akşama kadar masa başında oturmak çok sıkıcı geliyor bana. Burada öyleyim [gülüyor]. Ama oranın şeyi zor, dağ başıydı. Bir de Mardin. Yani, böyle muhafazakâr bir yer.

Tamam, hepsi üniversite mezunu gelenlerin ama yine de herkes çok böyle daha tutucu, daha böyle baskıcı, kontrol etmeye çalışıyor, yönlendirmeye çalışıyor falan.

Ya, şey... Bir kere şimdi dini yönden bir şeyi, nasıl diyeyim, bir memnuniyetsizler senden. Çünkü onların istediği, işte, kapanman. Ben öyle değilim, zaten Aleviyim. **Bir kere Alevi olmam onlar için bir şey oluşturdu yani, bir sorun oluşturdu.** Hatta bir tanesi bir gün bana şey demişti, sana nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bu da onların hani bilgisi olan biri. Niye, dedim? Sen Alevisin, dedi. Siz, dedi, dışlanmışsınız, dedi. Müslüman değilsiniz. Ben de dedim ki, hani rahatsız oluyorsan konuşmana bile gerek yok, benim umurum falan değil, falan deyip çıkıp gittim. Gitti, bir ay sonra falan geldi. Araştırmışım dedi, siz de Müslümanmışsınız. Aleviler de Müslümanmış dedi. Artık seninle konuşabiliriz. Dedim, çok şükür [gülüyor]. Bunu herkes dile getirmese de böyle bir önyargı var herkeste. Zaten **Alevi olduğun için her şey yakıştırılıyor sana. Sonra kadınsın yakıştırılıyor.** Orada kadın olman... Burada nasıl ki kadın olmanın avantajlarını yaşıyorsan İzmir'de, hani demin bahsettiğim gibi, orada da kadın olmanın dezavantajlarını yaşadım ben.

Mesela köyün bakkalı vardı, alışverişe gidiyorduk. Bir gün biri geldi dedi ki sen dedi, niye bakkala gidiyorsun? Dedim, niye? Sen bize söyle, biz sana alırız, diyor. Niye, dedim. Ben kendim gidemiyormuyum? Yok, dedi, sen kadın başına niye bakkala gidiyorsun? Ben sana alırım [gülüyor]. **Sonra kadınsın giyiminle ilgili çok rahat yorum yapıyor. Evine gelen gidenle ilgili çok rahat yorumlar yapıyor. Seni her sığata koyuyorlar ve bunu kimse yadırgamıyor.** Bir tanesi de kalkıp ya siz niye öyle diyorsunuz demiyor yani. Herkes bunu çok normal karşılıyor ki hani ben de oraya gittiğinde gerçekten kendimi çok kapatmışım yani. Çok taviz vermişim aslında kendimden. Onlar tarafından, işte hani bir uyum sağlamak adına diyeyim. Ama onlar bu kısmını hiç görmüyor bile yani. İşte ben mesela ilk gittiğimde şey dediler, burada kadınlar erkeklerle konuşmaz. Kadınlarla erkeklerin konuşması çok ayıplanıyormuş. Bir tane bir tane kız geldi öyle dedi. O yüzden dedi, dikkatli olun, kimseyle konuşmayın. Biz böyle yeni 4-5 kız atanmıştık beraber. Şimdi ben bir hafta gittim, iki hafta gittim ama olacak gibi değil yani patlayacaksınız çünkü kendimi sıkıyorum. Sonra biriyle tanıştım. İşte ben Mersinliyim, Mersinli bir çocuk işte, Mersin'den atama yapıldı dedi, elini uzattı tokalaştık. Aaaa, bu bir laf olmuş. Sen niye onunla tokalaştın. Sen nasıl bir erkekle tokalaşırsın Ya dedim, ne var? Tokalaştık yani. Ondan sonra işte, böyle karşıdan geliyor adam seni süzüyor, yanına geliyor, selam vermiyor geçiyor gidiyor. Hani, o kısımda sorun yok, süzebiliyorlar seni. Bakabiliyorlar ama hani toplum içinde konuşmuyorlar. Hani sonrasında şeyi de çok yaşadım. Hani gece olunca mesajlar atıyor ama gündüz yanından geçiyor selam vermiyor. Ve bu onlar için, oranın kadınları için de normal bir şey. Ve ne olursa olsun kadın suçlu oluyor yani. Hani kalkıp birine desen ki bu akşam bana mesaj attı. Der ki, sen ne yapmışsın ki sana mesaj attı? Böyle şeyler çok yaşadım orada. Ben de rahata alışmışım. Diyorum ya ben 5-6 sene Tunceli'de sadece erkeklerle çalışmışım yani. Hiç öyle bir şeyle karşılaşmadım. Ama gittim oraya, oradaki çok başka bir şey. Ben böyle alışmadığım için rahat olduğum gibi davranıyorum. Ama onda çok sıkıntı yaşadım. Çünkü böyle birini, gülüp konuşunca, işte samimi davranınca da bu da yanlış anlaşılıyor. Bununla ilgili de eleştiri yapıyor. Hani çoğu da yüzüne karşı da değil arkandan işte böyle bir ortamlarda sürekli sen konuşuluyorsun. Hep dedikodun yapıyor bir yerlerde. İşte biri değil, biri geliyor sana bir şeyler çılatıyor, söylüyor bilmem ne yapıyor ya da tavır alıyor. Sonradan sonradan öğreniyorsun. Sürekli böyle bir döngü var. O döngü de insanı artık böyle çok artık mesela son dönemlerde artık çok agresif olmuşum, çok mutsuz olmuşum saldırgan olmuşum

yani. Böyle çok şeyler yaşadım ya. O noktada hiç... Onun dışında mesela hani böyle **kadınsın gibi bakılmasa mesela çok iyi ilişkiler kuruyorsun aslında**. Onun da merak ettiği, onların da mesela merak ediyorlar yani, bir Alevi nasıl? Merak ediyor bunu, etmiyor değil ama hani herhalde söyleme cesareti ya da tanıma cesareti yok, belki de. Hani **bizim birçok böyle taciz diye nitelendirdiğimiz şey onlara göre çok normal. İşte kıyafetine de karışılıyor. Arkadaşıma da karışılıyor. Bunu kadınlar da çok yapıyor. Sadece erkekler değil**. İşte, a, akşam senin kapıda yabancı bir ayakkabı vardı. Kim vardı senin evinde? Hani çünkü bekârsın, kadınsın, yalnızsın. Kim gelirse yorumlanacak bir şeylere. Sonradan, bir süre sonra keşfettim ki bunlar da her şeyi yapıyorlar aslında. O beni eleştirdikleri ya da garipsedikleri şeylerin. Ama sadece gizli yapıyorlar. **Kural şu her şeyi yapabilirsin ama gizli**. Ben de gizli yapamıyorum işte [gülüyor]. Onu öğrendikten sonra dedim tamam, artık kafana göre rahat hareket et ***. Hani artık böyle o noktada linç yediğim şeyler de oldu. Hani, işte birileri çağırıyor mesela, sen neden onunla konuştun? Senin ne işin var onunla? Çok böyle hani hemen birileri köşeye çekiyor, kadın ya da erkek fark etmiyor. Ya diyordum bir taneniz de dese ya, bu öyle biri değil diyemiyor musunuz? Uyum sağlıyordu herkes oraya. Şimdi ben İzmir'e ilk geldiğim zamanlarda hala onun da etkisi vardı. Şimdi böyle rahatım. İlk zamanlarda çok garipsiyordum, biri yanlış anlayacak, biri bir şey diyecek diye. Mesela evlilerle bekârlar arasında keskin, orada keskin bir çizgi vardı. Evliysen bekârdan uzak duracaksın ya da bekârsan evliyle niye konuşuyorsun? Böyle değişik bir yaklaşımları vardı yani. Ben diyorum ki benim biri sürü arkadaşım var yani. Yaşım 36. Buradayım yani. Otuzu da geçmiş. Hepsi evli olanlar da var. Şimdi evlendi diye ben niye onunla ilişkimi keseyim. Çok saçma değil mi? Asıl mantık, ben diyorum ki şimdi, bak benim mantığına göre eğer biri evlenmiş diye ben ilişkimi kesiyorsam onunla, demek ki ben ona karşı bir şeyler hissediyorum. Asıl art niyet orada başlıyor diyorum, yok, diyorlar. Burada mesela anlaşıyoruz. Mantık olarak değil öyle düşünüyoruz. Sonra işte mesela temizlikçilerimiz vardı civar köylerden gelen. Böyle Türkçe bile bilmiyor, çoğu. İşte şimdi ben görevlendirilmişim. İşte kontrol edeceğim, denetleyeceğim, yönlendireceğim onları. Bir şey söylüyorum yapmıyorlar, bir şey söylüyorum yapmıyorlar. Sonra gittim müdürüme dedim ki, yani hiç dinlemiyorlar beni, hiçbir şey yapmıyorlar, falan dedim. Ama bu arada ben bunu, yani sinirleniyorum bunlara da. Hani böyle normal, bir şey de yapmıyorum. Susuyorum. Şey demişler müdüre, biz nasıl bir kadından emir alalım. Bir kadın bize ne yapacağımızı niye söylesin. İşte müdür de ya siz öyle düşünmeyin, o da bir çalışan, işte devletin çalışanı gibi düşünün falan. Ama onlar yine de o tavizi vermedi. Tavizi ne zaman verdiler. Bunlar taşeron olarak çalışıyorlardı. Müttehhitleriyle, yüklenicileriyle sorun yaşadıklarında ben bunların tarafını tuttum. Hani maaşlarını yatırttım, sigortalarını yaptırttım, işte hani yüklenici şey yapıyor, kaçmaya çalışıyor ya... Ben mesela yüklenicinin parasını yatırıyordum ama ben önceden şeyi istiyordum, işçilerin maaşını yatırdığına dair belgeyi getir. Onlar bunu fark ettikten sonra işte yükleniciyle yaşadıkları sorunlar kısmında ben bunların tarafını tuttukten sonra bunlar beni benimsemeye başladılar. Ondan sonra, artık o ön yargıları yıkılmıştı yani. Ondan sonra kızsam bile umurlarında değildi çünkü ben onları yanındaydım. Onu öğrenmişlerdi. ***'da başka...

Böyle şey, iş hayatı ile ilgili ama mesela kamu personeli olma noktasında o kısım da çok bana cazip gelmedi. Tamam, hani şey kısmı rahat, sigortan yatıyor, maaşını alıyorsun, düzenli, güvende olduğun bir iş var ama rutinlik, o her gün aynı şeyi yapma, ih ih [gülüyor]. Ama orada da tabii kadın olarak düşünürsek, kadın olarak da bir dezavantajı var yani. **Kadın olduğun için sen her için zaten yapamazsın mantığı var yani**. Beceremediğin çok iş vardır kadın olarak. ***'da ben biraz yapım gereği

daha aktiftim, ön plandaydım ama birçok kadın mesela bunu yapamayız deyip geri duruyordu. Herkes de onu anlayışla karşılıyordu. Çünkü kadın zaten o yani. Öyle bakıyorlardı.

Ya mesela ben, benim yaptığım iş gereği ben herkesle muhatap oluyordum, konuşuyordum da. İşte gidiyordum, esnafı ile konuşuyordum, işte, müteahhidiyle de konuşuyordum, Ankara'dan gelen işte üst yönetimimizle de, karşılıyorduk, onlarla ilgileniyordum, yani böyle bir diyalog kuruyordum ama bir çok kadın mesela bunu yapmıyordu. Dairedekiler bunu çok normal görüyorlardı. Hani, ya ben ön planda olmayayım, ben dikkat çekmeyeyim dediğimde, mesela erkek ya da işte, eşim ne der ki. İşte böyle şeyler de oluyordu ama müdürler de onu normal karşılıyordu. Evet normal. Ya da işte kadın eğer biraz şeyse, hani dese orada işte, ben temizlikçilerle muhatap olmam, hani erkeklerle muhatap olmuyorum, diyen insanlar vardı. Ve bu normal karşılanıyordu. Ama ben öyle bir şey demedim. Çünkü benim kafamda öyle bir algı da yok zaten. Öyle bir şey dersem, bu benim için işten kaçmak gibi olur. Erkekse erkek. Herkes işini yapıyor yani. Şimdi benim çalıştığım birimde mesela, bütün bunlar yapılıyor ama kadınların hepsi, benden önce atanan kadınların hepsi masa başı iş istemiş, biz bu işi yapmayız demişler. Ben ilk gittiğimde bana bu iş verildiğinde de öyle dediler. Yani küçümsüyorlar yani böyle şey. Hani bize verildi ama biz yapmadık. Yani bizim yaptığımız iş daha iyi anlamında söylüyorlar. Ama yaptığı iş ne? Akşama kadar bilgisayarda oturup rutin yazıları yazıyor. O kısım bana çok sıkıcı geliyor ama onlar bunu çok cazip görüyorlardı. Sonra bir süre sonra ben işe alıştım. Ortama almıştım. İşte en çok onlar için cazip gelen kısmı, üst yönetim geliyor, ben üst yönetimden birileriyle tanışıyorum. 1 sene geçti, ben işte üst yönetimden, daire başkanları genel müdür yardımcılarını falan tanıyor oluyordum. Bu sefer bu onlara cazip geldi. Hani, o lobi yapma kısmını ben istemedim. Ama kendiliğinden oluştu orada. A, senin işin iyiymiş aslında falan demeye başladılar ama tabi öbür kısmı angarya ya, hani işte temizlikçi ile muhatap ol, işte, misafirhaneyi temizlet, işte müteahhitte yüz göz ol, işte o kısmını onlar işte hani kadın her şeye karışmaz mantığıyla geri duruyorlardı. Biraz böyle bir şey oldu. Orası değişti. Yani, hepsi üniversite mezunu falan ama böyle bir o kadar da, oranın hiçbir şey, Türkçe bile bilmeyen köylüleri onlardan çok daha doğal ve mantıklı davranıyordu. Çünkü en azından şöyle bir çizgi koyuyor. Sen yabancısın, bizim gibi değilsin. Ama biz sana saygı gösteriyoruz hissini yaratıyorlardı. Anlayışla karşılıyorlardı yani. Ama okuyan kesimde öyle bir şey yoktu. Hepsi üniversite mezunu, yani şurada çalışıyor, benim gibi, benimle yaşıt. Ama onlar daha böyle daha eleştirel daha yargılayıcı davranıyorlardı her şeyde. Hani, aradan sıyrılanlar da vardı tabii ki ama genelde işte batıdan gelenler. Onlar da eminim benim gibi zorlukları yaşamışlardır yani, hani kadın olarak. Hele ben yine ofis çalışanıydım. Bir de arazide çalışan teknik personel vardı. Kadın gecenin bir yarısı gidiyor işe. Mecbur gidecek, vardiyalı çalışıyorlar. İşte hani bu o kadın için zor bir şey değil. Çünkü işinin gereğini yapıyor zaten. Kadın öyle bir sorgulamada değil ama etrafındakiler, mesela şöyle *** bir olay yaşanmıştı. Kendisi Ankaralı, jeoloji mühendisi. *** geliyor, yaz kış, gece gündüz demeden dağ bayır geziyor. Her işe gidiyor böyle. Hani erkek gibi bir kız. Hiç kimse de yadırgamıyor yani. *** sen kadınsın, yerinde otur, demiyor. Sonra Diyarbakır'dan bir kadın atandı geldi: ***. Şey, müdür yardımcısı ***'yi çağırıyor. *** ***'in amiri. Diyor ki, ***'i diyor, gece vardiyasına gönderme. *** de diyor ki, niye? Diyor, çünkü o kadın, diyor. *** de diyor ki, ben kadın değil miydim? Yıllardır sen beni gönderiyorsun yani. Sen başkasın. Şimdi yaklaşım bu. *** bana anlattığında, dedim *** ben senin yerinde olsaydım böyle tüylerim diken diken saldırdım o anda. O yüzden bence bütün kadınlar o zorluğu yaşıyor yani aslında oraya gelen iş anlamında. *** gecenin bir yarısı gidiyordu. Çağırıyorlardı, arazide şu iş var, kontrole gidiyordu, o işi yapıyordu. Bir ara hatta kaç saat yürütmüşlerdi işte bir *** kaynağına bakmak için.

Çünkü işin bu yapıyorsun. Öyle düşünüyorsun. Biz öyle düşünüyorduk ama onlar öyle düşünmüyor işte, kadın. Ofiste dursun. Hâlbuki onun çalışması gereken yer saha. Ama sahada değil. Niye? Kadın. Yani böyle şeyler de yaşıyordu.

6 sene. 2011 Ağustosunda atandım gittim. 2017 Temmuzunda çıktım. Ama oradayken şöyle, ilk, ya ilk gittiğimde kaos gibi bir ortam. Hani tüm bunlar benim yaşadıklarım ama bir de herkesin yaşadığı bir şey vardı. İşte bize diyorlar ki, siz 5 yılınız dolmadan tayin olamazsınız hiçbir şekilde buradan. Bu iş bitecek. İşte izin alıyoruz sıkıntı oluyor. İşte araç bulamıyorsun, bir yere gideceksin araç bulamıyorsun, sıkıntı oluyor. Bunun için birileriyle aranı iyi tutman lazım mesela. Ben de onu yapamıyorum. Hemen sinirleniyorum, parlıyorum falan. İşte yani minnet halindesin aslında. Sürekli birilerine minnet ediyorsun. Çünkü aracı var. Çünkü işte servisler. O anlamda çok sıkıldık ama bunu herkes yaşadı. Oradaki herkes yaşadı, erkeği de kadını da. Bu yüzden orası hani ilk zamanlar böyle atanmışım memurum gidiyorum falan. Hatta ben şeyi aradığımda, daireyi ilk aradığımda biriyle konuştum. Ya dedi ki burası dedi küçük bir yer. Köy gibi bir yer. Market bile yok, dedi. Yani alışverişe en yakın ***'a gidiyorsun. İşte, hiçbir şey akşam gidip evine oturmak zorundasın. Başka yapacağın hiçbir aktiviten yok falan. Ben de dedim ki, olsun dedim. Ben zaten küçük yerden geliyorum. Sonra olmaz benim için falan, böyle bu moddayım [gülüyor]. Sonra ama gittim, bir süre sonra, evet öyle işten çıkıyorsun, evine gidiyorsun, kapanıyorsun, tek yaşıyorsun zaten. 30 metrekare bir daire. Sadece. Kalıyorsun orada öyle. Bir şeye ihtiyacın olsa kimden isteyeceksin. Yeni gitmişsin zaten daha. Herkes kendi başına. Bir şeye ihtiyacın olsa kimden isteyeceksin. Hastalansan kim seni hastaneye götürecektir. Dağ başı bir yer. Uzak yani. Ondan sonra, tabii bir süre sonra bu ortam kırıldı. Daha böyle birileriyle samimi olmaya başladık. Çünkü herkes aynı durumda olduğu için herkes birbirine muhtaç yani. Ama ilk zamanlar böyleydi. Herkes de bu kaosun içinde. Çünkü herkes yeni atanmış.

Ondan sonra şey, bir de böyle idarecilerin de şeyi var, baskısı var. Yani şöyle baskısı var. Sen izin istiyorsun vermiyor. Sen böyle yapacağım diyorsun, o vermiyor. Bir süre sonra idarecilerle personel çatışmaya başladı. Biz böyle idarecilere güvenmemeye başladık. Onlar bize güvenmemeye başladı. Herkes böyle birbirine karşı çok tedirgin. İşte herkes gergin. Böyle yan yana gelince hep gergin muhabbetler. İşte burada kaldık. Ne olacak sonumuz? Biri diyor, tayin vermiyor. Biri diyor, böyle olmuyor, biri diyor şöyle olmuyor. Sonra sonra, o 3-4 yıl sürdü. Böyle işte şimdi yönetici kafasına göre sana davranıyor. İtiraz edebilme şansım yok. Etsen nasıl ispatlayacaksın? Nasıl peşine düşeceksin? Çünkü o yönetici aynı zamanda senin, işte ihtiyacın olduğunda sana araba sağlayan kişi. İhtiyacın olduğunda bilmem işte seni şehre götüren kişi. İtiraz etmesen boyun eğsen daha kötü. Böyle, şeydi. Böyle sıkıntılar da yaşadık ama bunu bütün orada çalışanlar, herkes yaşadı. Yani bu sadece beni ya da kadınları ilgilendiren bir durum değildi. Sonra sonra biraz daha bir şeyler düzene girdi. Yöneticiler değiştikçe hani şartları biraz daha düzelttiler. İşte biz, genel müdürlüğe, bilmem nereye şikâyetlerimizi ilettikçe bazı şeyler biraz daha değişti.

Sonraki yıllarda, bir yönetici, oradaki en üst amirimiz değişti. O daha yapıcı, daha böyle hem tecrübeli, daha yapıcı bir adamdı. O da oraya gönülsüzce gelmiş biri, gönderilmiş biri yani. Bir anlamda sürgün belki. Ondan sonra o geldi. Mesela onun bakış açısı başkaydı. Ondan önceki yöneticilerimiz, burası resmi daire, resmi daire kurallarına göre hareket edeceksiniz. Ama biz dağ başı bir yerdeyiz yani. Atıyorum ben

kotla gitsem de olur, işte, kumaş pantolonla gitsem de olur. Ama o daha başka baktı. Ya burası şantiye. İş yürüdüğü sürece diğer şeylerin çok önemi yok yani. Bu sefer daha keyifli olmaya başladı. Daha böyle, herkesle birebir ilgileniyor. Yani ilgilenmek derken, konuşuyor. Bize selam veriyor, bizimle konuşuyor. Bu bize büyük bir şey geliyor. A, sordu beni, iyi akşamlar dedi bana falan yapıyoruz böyle birbirimize. Çünkü öncekilerden onu görmemiştik ya. Ondan sonra böyle o da bize katılmaya başladı. Çünkü o da yalnız bizim gibi. Akşam olunca ne yapacak? O da sıkılıyor evinde. Geliyor bizim yanımızda oturuyor. İşte böyle, çay demliyoruz. O da bizimle oturuyor çay içiyor. İlk başlarda böyle bir tabii, şey ilişkisinden, hiyerarşiden dolayı bizde de onda da bir tedirginlik vardı ama sonra aşıyorsun onu yani. O herkesi yumuşattı böyle. Herkes bir anda pozitif bakmaya başladı. Bir an için orası herkese güzel gelmeye başladı. Keyifli olmaya başladı. Çünkü yapıcı oluyor yani istediğimiz şeye hayır dese bile tatlı dille söylüyordu. Biz böyle mutlu çıkıyorduk yani [gülüyor]. Bir de şey kısmı güzeldi onun. Kişiselleştirmiyordu. Yani, beni sevmiyor diyelim. Ama gidip bir talebimiz olduğu zaman diğer kişilerden ayırmıyor. Diğer memurlardan ayırmıyordu. Ben bunu sevmiyorum. Onu arkaya atayım demiyordu mesela. Yine hakkı neyse ona göre davranıyordu. Ya da işte seviyor ama işinde başarısızsın, işyerinde kızsın bile bunu dışarıya taşııyordu ya da başka devam ettirmiyordu yani. Tamam bu, bu işi beceremiyor, ama bu iyi bir insan. Yani, onu da biliyorsun. Böyle insan şeyi iyiydi. O herkese olumlu bir etki yarattı. İşte böyle son 2 yılımız o yüzden böyle daha güzel geçti. Böyle herkes daha pozitif falan. Zaten o daha orada, o yöneticimiz daha oradayken ben tayin aldım.

Ya şimdi, bir kere orada, ta başından 6 sene boyunca hiçbir şey yapmadık. Sadece işe gittik geldik. Başka hiçbir şey yok yani. Hep böyle hayat akıyor gidiyor ama ben geri kalıyorum. Yaşıtlarımın hepsi evlenmiş, çocukları olmuş. İşte hani gezmeye gidiyorlar, tatile gidiyorlar işte, ne bileyim, ev alıyorlar araba alıyorlar, istifa ediyorlar, boşanıyorlar. Herkeste bir hayat akıyor. Bende hiçbir şey yok. Oradayım çünkü. İşte 20 gün iznim var. 20 gün izinden gelince de zaten orada o kadar bunalmışım ki, böyle agresifleşmişim, mutsuz olmuşum, bilmem ne olmuşum. Yani kimseyle şey bile değilim yani. Düzgün bir iletişim bile kuramıyorum. Böyle bir ruh halindeydim yani o zaman. Ondan sonra böyle bir anda o şartlandırmışız da kendimizi ya. Bir an önce çıkalım artık şuradan gelelim diye. Öyle. O yüzden biz her tayin dönemi tayin isterdik yani. 6 sene sonunda verdiler [gülüyor]. Onu o zaman verdiler işte.

Sonra, buraya geldim. Dersen burada değişen bir şey oldu mu? Yok. Mekânla ilgili değilmiş. Onu öğrendim [gülerek anlatıyor].

Kaderci bir yaklaşımla, kader kısmet [gülüyor]... Gerçekçi bir yaklaşımla benim beceriksizliğim galiba. Ya tabi, orada şöyle düşünüyorsun yani. Hayat akıp gidiyor. Herkes bir şeyler yapıyor. Biz geri kalıyoruz. Yapsak da her şeyi bin bir zorlukla yapıyoruz. İşte hani, gidiyoruz ama böyle zorlana zorlana. Her şey sıkıntılı yani. Buraya gelince şöyle, burada benim ilk hayal kırıklığı yaşadığım şey, her şeye ne kadar geç kalmışım oldu. Çünkü yaşıtlarımın hepsi, böyle işte bir düzen kurmuşlar. Mesela ben işte 20 yaşındayken şöyle düşünüyordum, tabi kendimle ilgili. Atıyorum, 40 yaşına geldiğimde işte kendi ayaklarımın üzerinde olacağım. Bir işim olacak. Kimseye minnet etmeyeceğim. Hani evlenmesem bile bir sevgilim olur yanımda. İşte yiyip içip gezeriz, dünyayı gezeriz. Şu ülkeye gideriz, bunu yaparız gibi şeyler. Geldim, ben hala onu yapamıyorum ama herkes yapmış, yapıyor. Hem maddi anlamda, hem manevi anlamda. İşte evlenmiş, çocuklarını doğurmuş. Çocukları büyümüş. İşte, belli bir maddi olarak imkânları var. İşte tatile

gidiyorlar. Bilmem ne yapıyorlar falan. Bende hiçbir şey yok yani. Böyle bir hayal kırıklığı yaşadım hani, geç kalmışım hissi. Ama yapacak bir şey yok yani. Üzüldüm buna ama artık...

Şimdi ***'da mesela, hepsi de devlet dairesi olduğu için bunlardan örnek veriyorum. En zoru mesela şeydi, iş olarak, özel sektördü. 10 saat çalışıyordum, 12 saat çalışıyorum ama oranın ortamı çok keyifliydi yani. Mesela oradayken işe gitmek bana çok keyifli gelirdi. Böyle sabah uyanayım, işe gideyim. Hiçbir zaman uykuda kaldığım, işe geç kaldığım olmazdı benim, hiçbir zaman. ***'da, işi güzeldi ama kişilerden dolayı, hani kişiler beni çok etkiliyordu. Hani mutsuz oluyordum onları görünce. İstiyordum ki gideyim odamda oturayım. Hiç kimseyle muhatap olmamayıp. Öyle dönemlerim oldu yani. Ama işim, iş kısmı keyifliydi, yapıyordum yani. O yüzden orada da işe gitmek hep güzel geliyordu. Bir de orada en iyi alternatifin işe gitmek ya. O güzeldi. Hiçbir zaman, niye ben işe gidiyorum, hissetmedim. Ama burada hem iş, hem insana alışamadım. Yani, işte ***'da çünkü bir iş veriliyordu. Sadece sonuç isteniyordu, benden. O arada nasıl hallediyorsam ben hallediyordum. Özel sektörde zaten hiçbir şeye karışmıyorlar. Her şeyi hallediyorsun, halletmek zorundasın. Şimdi burada tek tip iş veriliyor, her aşamasında, mesela şu paragrafı ben yazmışsam, her cümlesi değişiyor. Hani en basitinden bu. Bunu geçtim, zaten böyle masa başı bir iş, sıkıcı. Oturuyorsun öyle, 8 saat kalkmazsan kalkmıyorsun yani. Çok sıkıcı. Bunun yanında böyle iş ortamında paylaşımının az olduğu ya da sıkıntı yaşadığın, aslında, hani buradaki sıkıntı en çok şu: yani dışarıda görsem, ya ben bunla hiç arkadaşlık etmem dediğin insanlarla arkadaşlık etmek zorunda kalıyorsun, muhatap oluyorsun yani. Ama ***'ya göre avantajı ne? Sınırlı oluyor bunlar. Beş buçuk oldu mu çıkıp gidiyorsun. Ama ***'da beş buçuktan sonra da bu insanlarla görüşüyorsun. Çünkü küçük alandı. Kimse yok. Ama orada bir süre şeyi yapmıştım. Elemiştim insanları yani. Bununla, bununla, bununla görüşüyorum, mutluyum. Bunlarla iyi anlaşıyorum. Ya da bunlarla tartışsam da bunlar iyi çevremde diye elemiştim. Burada henüz onu yapamadım galiba. Burada hala herkesle konuşuyorum ama herkesten çok rahatsız olduğum nokta var, aslında işte muhatap olmak istemediğim. Ama iş konusunda da tamamıyla pasifize oldum burada. Yani, hani bazen mesela ben hiç gelmesem herhalde hiç yokluğum hissedilmez yani. Mesela *** da yok, bu iş yapılmadı ya da *** olsaydı bu farkı kapatırdı diye bir şey yok. Ama çok insanla konuştum, çok kişi böyle hissediyor burada.

Bence, ya bilmiyorum. Bazı şeyler, sen ne yaşarsan yaşa, karakter, bir karakterin var böyle aileden aldığın, ilk öğrendiğin. Bir şekilde bunu bir yerde ele verirsin, ne kadar saklasan da, örtbas etsen de. Ama ben mesela bazen bakıyorum diyorum ki, acaba bunlar diyorum, hiç böyle, aileleri, anaları babaları hiçbir şey öğretmemiş mi ya. Yani, işte insanlara düşürt olmalısın ya da işte başkasının hakkına girmemelisin. Böyle basit şeyler yani. Hani böyle hiç öğretilmemiş mi? Herkes o kadar aynılaşmış ve herkes aynı şeyleri yapıyor ki. Sanki hepsi aynı. Yani, hiç öğretilmemiş gibi öyle şeyler. Sonra diyorum ki, ben herhalde burada kalsam bunlar gibi olacağım. Belki de öyle bir şey. Ya böyle, güven veren bir ortamı yok. Bir şey yaptığın zaman arkamda duran bir ortam yok. Mesela, biz ***'da ne kadar sorun yaşarsak yaşayalım, amirlerimiz, ya tamam bu işi yaptı ama bu benim personelim. Benim de sorumluluğum var diyordu. Ya da işte hiç bana yansıtmıyordu. Yanlış yapıyordum bana yansıtmıyordu. Ya da bir tarafıyla destek oluyordu sana. Mesela orada bir ufak soruşturma bile geçirdim Mardin'deyken. Hani benimle aynı statüde olan biriyle yaşadığım için sıkıntıyı, onun tarafı tutuldu. Onda bile mesela kıyameti kopardım ben. Ama yine de bir şey yapmadılar. Çünkü aslında mantık şu: Yani, ikiniz de benim personelimsiniz. Tamam, seni tercih etmedim bu sefer ama seni de koruyacak şeyler yaptım. Oradaki sonuç oydu yani. Ama burada öyle bir

şey olsa herhalde hiç öyle bir güvenim yok yani. Biri arkamda duracak güvenim yok burada. Bir de böyle işler çok tek düze, çok böyle pasifize oluyorsun. En alttaki adamım ben yani. Benim üstümde 4-5 kişi var yani hiyerarşi olarak ama böyle, nasıl diyeyim, bir enerjisi yok yani. Mesela İzmir'e geldiğimden beri daha hiçbir sabah, a, bugün iş var. Ne kadar güzel? deyip hiç işe gitmedim yani hiç böyle hevesli. Hala böyle ayaklarım geri geri gidiyor. İş konusunda öyle ama. Hani İzmir'in geneli için öyle değil. O yüzden çok sıkılıyorum işyerinde. Böyle her şey batıyor bana. Çok böyle arkadaşlık anlamında da, böyle güzel arkadaş... Birkaç arkadaşım var, böyle görüştüğüm. Gerçekten *** gibi hissettiğim ya da ***'daki bir arkadaşım gibi hissettiğim kimse yok şu an hala. 3 sene aslında oldu. 3 sene az bir zaman değil, birine böyle yakın hissetmek için. Biraz bilmiyorum, belki de benim önyargımdır. Ben belki de yanlış davranıyorumdur, yanlış düşünüyorumdur. Olabilir yani. Ama iş anlamında sevmedim burayı.

Yani aslında şöyle. İzmir'le bir şeyimiz hep vardı. Yani, burada akrabalarımız olduğu için İzmir'e eskiden de gelip gidiyordum. İşte eğitimlerimiz falan oluyordu. İzmir'e gelip gidiyordum. Ama böyle dediğim gibi havaalanında böyle inince daha böyle yumuşak bir hava, genelde kış da olsa güneşli. Aklımda öyle bir anı var hani. Uçaktan iniyorum, ılıman bir hava, üzerindeki mont sıcak fazla geliyor. Kendimi ne kadar, bir de böyle şeyler var aklımda. Kadınları görüyorum, öyle süslü püslü, pançolu tipler falan ama böyle hoşuma gidiyor. Aaa ne güzel işte! Hani, İzmir'in o hep bir pozitif havası var üzerimde zaten. O keyifli geliyor. Eğitimlere gelip gittiğimizde, işte akrabalarımızı ziyarete geldiğimizde falan, hep güzel. O yüzden hep böyle pozitif. Bir de böyle, ben buraya mesela geldiğimde İzmir'e, bir gün işte teyzeme gelmişim, bir izinde, bir haftalık, on günlük. **Durakta beklerken bir teyze ile sohbet etmeye başladık. Şey çok hoşuma gitmişti. Dikkatimi çekmişti. Teyze hiç bana nerelisin ya da evli misin, bekâr mısın gibi sorular sormamıştı.** Böyle kendinden bir şeyler anlattı, işte böyle havalardan, işte kendi hayatı ile ilgili bir şeyler anlattı, çocukları ile ilgili bir şeyler anlattı falan. Böyle normal bir sohbet ettik. Mesela, o benim çok hoşuma gitmişti. Çünkü biz normalde biriyle tanışınca hemen, Kaç yaşındasın? Evli misin? Bekâr mısın? Nerelisin? İşte, çocuğum var mı? Gibi sorular soruyoruz ya. Aa, bu yaşta niye evli değilsin? sorgulamasına giriyoruz hemen. Ya da öyle giriyorlar. Benim en çok rahatsız olduğum noktalardan biri o. Aa, evli değil misin? Niye evlenmedin? Hiç evlenmedin mi? ***'da mesela bununla çok karşılaşılıyordum. Bu yaşa gelmiş, niye bekâr hala diye arkamdan araştırma yapmışlar. Orada mesela teyzeyle muhabbet ettiğimde çok hoşuma gitmişti. Durakta otobüs bekliyordum. Teyze hiç bana öyle sorular sormamıştı. A, İzmir ne güzel, demiştim. O kısmı güzel. Böyle biriyle tanışıyorsun. Evet, o çok var mesela. Sormuyorlar, bir ortama girip birileriyle tanıştığın zaman, Nerelisin? diye sormuyor kimse. Ya da evli misin, bekâr mısın? diye sormuyor. Hani yeri gelirse sen söylersen söylüyorsun. Ya da karşıdaki yeri gelirse soruyor. Hani özellikle onu sormuyor. Hani mesela bazen böyle birileriyle de tanıştığımda hemen şey sorgusuna giriyorlar ya... Nerelisin? Hangi üniversite mezunusun? Rahatsız oluyorum ondan, ya? Çünkü benim belirleyiciliğim o değil. Yani nerede doğduğum değil. Bilmiyorum, ben mi. İnsanlar çok garip geliyor bana ya. İzmir'de doğmuş olman sadece bir şans yani. Onu belirleyen hiçbir şey yok ki. Sen değilsin onu belirleyen. İzmir'in, mesela aklımda var. O duraktayken konuştuğum teyze. Hiç sormamıştı. Sadece genel bir muhabbet etmiştik [gülüyor].

Tunceli'yle karşılaştırdığımda, Tunceli'yle aslında çok bir fark göremiyorum. Dediğim gibi, hani Tunceli sadece böyle küçük bir yer ya, şey hani bir şey yaptığın zaman *** olarak yapmış oluyorsun. Falancanın kızı, falancanın yeğeni, falancanın komşusu gibi. Çünkü hep birbirini tanıyor herkes. Bu da böyle herkesin

üzerinde, yani, belki şunun etkisini ben çok hissediyordum. Ailem benim yurt dışında olduğu için, herkesin bizim üzerimizde söz söyleme hakkı olduğunu da düşünüyor olabilirim. Hani annem babamla yaşıyor olsaydım belki böyle bir sıkıntıyı bu kadar hissetmeyecektim. Tunceli'de benim en büyük sıkıntım o. Yani, işte gidiyorsun bir yere otursan mesela, yalnız otursan tamam kimse bir şey demiyor karışmıyor, rahatlıkla oturabilirsin. Ama acaba onun bir sorunu mu var, acaba niye gitti orada 2 saat yalnız başına oturdu. Bu merak konusu oluyor yani. Ama İzmir'de öyle bir şey hissetmiyorum. Gidiyorum, yalnız başıma oturuyorum. Yemeğimi de yiyorum. Geziyorum da. Canım nasıl isterse yani. Öyle bir rahatsızlık da hissetmiyorum. Hani belki de dediğim gibi başka etkenler de olabilir yani. O gün çocuktuk. Tunceli'deydik. Ailemiz annem babam gitmişti. Dayım, teyzem, halam, bilmem kim bir şekilde bize müdahale etme hakkı buldular ya da gereği duydular. Ondan da kaynaklanıyor olabilir.

Mardin'de. Mardin'in mesela insanı çok misafirperver. İlgili. Hani sokak ortasında kalsan biri götürür seni rahatlıkla misafir eder ve sahiplenir, korur da yani. Art niyetle yaklaşmaz hiçbir zaman. Öyle bir güzelliği var oranın. Ama dediğim gibi böyle, dairede de onu çok hissetmedim yani. Dışarıda yaşıyordum onu. Hani böyle *** ilçesine gidiyorduk. ***te insanlar çok ilgili. Hani böyle yabancısın ya. Mesela adam diyor, gel diyor, al diyor, istiyorsan diyor veresiye yazalım, diyor. Güveniyor yani. Ya da işte birkaç kere o benim başıma geldi mesela. Araç, aracı kaçırmıştım, gidememiştım falan. Hemen böyle birileri yardımcı oluyor, ön ayak oluyor. Ya, işte hocayı *** götürün. Hani kendi kişisel imkânlarını da bunun için kullanıyorlar. Sadece buradan bin git demiyor. Adam seni götürüyor, bindiriyor, gönderiyor yani. Öyle ilgileniyorlar. Ama orada tabi, öyle bir rahatlığın yok yani, kendi başına, şey olarak. İzmir'de, İzmir'de de bireysel olarak rahatım yani. Bilmiyorum şehirle mi ilgili yoksa... Şehirle ilgilidir ya...

İlk lisedeydim, lise öğretmenime âşık olmuştum. O meşhurdur bizim aramızda yani arkadaşlarımla, lise arkadaşlarımla. Ya, böyle şey, yeni mezun. O da daha 22-23 yaşlarında yani. Ben lisedeyim ama o da çok gençti. Tayin olmuş gelmiş. Dersimize geldi. Hani böyle şey, böyle seviyorsun ya, baktım böyle, nasıl anlatılır bilmiyorum ama ilk o heyecanı hissediyorsun hani. Allah, bu kim? falan diye arkadaşlarıma soruyorum falan. Geyik yapıyoruz işte. Hani böyle tabi, lisede genelde olur ya öğretmenine, hocana karşı şey işte... Kızlar tabi zaten herkes birine şey yapmış, ben diyorum, kızlar kimse karışmasın bu benim falan [gülüyor]. Sonra sonra böyle gerçekten bir şeyler hissetmeye başladım yani. Tamam o heyecan falan oluyor, onu görünce, heyecanlanıyorsun ama bir süre sonra gerçekten böyle etkileniyorsun, hep onu düşünüyorsun, hep böyle şey yapıyorsun, yani hep böyle soru götürüyordum böyle çözsün diye. Matematik öğretmeni. Aa, bunu çözemedim deyip ama orada da kendimi şanslı görüyorum çünkü o bu durumu hissedip, mesela şimdi düşünüyorum, istese bu durumu çok rahat kötüye kullanabilirdi. Hiç onu yapmadı. Aksine, böyle yıllar sonra bile, bazen söyledikleri ya da yaptıkları aklıma geliyor böyle, insanı düşündürmeye ya da doğru hamleler yapmaya yönelik yönlendirmeler yapmış. Bunu sonra, yani çok çok sonra anladım. Ama düşünüyorum, o kadar aslında öyle saf yaklaşıyormuşum ki olaya. Çocuksun zaten. Yani, o istese o durumu çok rahat kötüye kullanabilirdi. Hiç ona taviz vermedi mesela. Hiç ona imkan yaratmadı. Öyle iyi biriydi işte. Öyle yolunu gözlüyordum. Aaa, geldi falan. Ondan sonra, ama böyle şeydi... Zaten sınıf mevcudumuz da az. Dikkatini de çekmişim onun yani. Hani ilgileniyor benimle ama tabi kesinlikle şey hissi yok yani, kesinlikle hiç öyle hislerine karşılık veriyorum hissi yok yani. Ama böyle şeyi hissediyorsun yani, gözü üzerinde. Yönlendiriyor işte. Ben ona sorular götürüyorum, sorular çözüyor bana. İşte konuşuyor, sohbet ediyor. Sonra hatta böyle, o dönemler okullarda bir oda ayırmışlardı,

öğretmenler sigara içsin diye. Sigara odasında sigara içerken konuşuyoruz, böyle benimle ilgili bir yorum yaptı, hayatımla ilgili. Aslında böylesin ama böyle olsan mesela şey dedi işte çok zekisin, çok kapasiten var, çok şeyi başarabilirsin ama çok sinirlisin, çok öfkeleniyorsun. Bu da senin için dezavantaj falan demişti. Hani ben o zamana kadar böyle beni hiç fark etmediğini ya da önemsemediğini düşünüyordum ya... O benimle ilgili böyle yorumlar yapınca, ya aslında iyi gözlemlemiş yani, benim hakkımda her şeyin de farkındaymış. Onun da ben farkına vardım o zaman. Böyle bir sene falan işte. Bir sene dersimize geldi, sonra gitti zaten. Benim de okul bitmişti. Ama ondan sonra, ya mesela üniversitedeyken herkesi bir üniversite aşkı olur ya, hani benim de tamam aaa şu çocuk hoş, aaa bu böyle dediğim oldu ama hiç üniversitede hiç o bana çekici gelmedi, çünkü böyle kızları görüyordum öyle sadece sevgilileriyle zaman harcıyorlar. İşte gidip beraber bir yerlerde, işte bir parkta oturuyorlar, bir yerde yemek yiyorlar. Diyordum ki, ne kadar sıkıcı. Yapacak bu kadar çok şey varken sadece gidip bir adamla oturuyorlar. O zamandan öyle düşünüyordum yani üniversitedeyken. Evet, sorsan sana isim sayabilirim hani şu da tatlı çocuktı, bundan da hoşlandım ama iş öyle eğer o zaman hepsi için söylüyorum, şununla sevgili olur musun, desen, olmazdım. Kafamda öyle bir şey vardı. Sanki o beni kısıtlayıcı bir şey gibi geliyordu üniversitedeyken hani. İşte hep onunla olacaksın, hep onun dediğini yapmak zorunda kalacağım gibi bir his vardı hep içimde. O yüzden üniversitede benim hiç böyle şeyim olmadı, yani. En fazla işte aaa, şu çocuk da tatlıymış, şu da şöyleymiş falan yapıyordum. Çünkü böyle kendi kendine şey düşünüyordum, bir yandan aslında bir özgüvensizliğim var, yani işte bak herkes ne kadar güzel, herkes ne kadar başarılı. Hani bu beni beğenir mi? Bana bakar mı? Bir taraftan böyle bir his var ama bir taraftan da ya beğenmesin zaten amaaan. Kim gider akşama kadar hep onun dediğini yapar ya da onunla olur hissi yani o özgürlük de var. Hatta *** diye bir çocuk vardı böyle hoşlandığım, hani *** falan da bilir. Gruptakiler herkes biliyor yani, hani ben tamam, gözüm ***'de hep böyle falan, ama ben hiç ***'le şey yapmıyorum yani, tamam gözüm ***'de, ***'i takip ediyorum, öğrenciyiz işte evlerine çağırıyorlar. Evlerine gidiyoruz bazen, yemek yapıyoruz bazen görüyorum, şey... Böyle mutlu oluyorum ***'i görünce. Sonra bir gün *** beni yurda bırakırken şeyi sordu, sen dedi niye ***'e hiç açılmıyorsun, ***'e hislerini niye söylemiyorsun, dedi bana. Dedim, çünkü ben ondan sadece hoşlanıyorum yani, öyle bakıyorum. Ben ***'le sevgili olmak istemiyorum ki demiştim. *** bunu çok garipsemişti. Anlamamıştı. Hani, eminim hala anlamamıştır yani ne söylediğimi, ama [gülerek anlatıyor] çünkü gerçekten bana öyle geliyordu yani tamam *** hoş çocuk, tatlı çocuk böyle keyifli. Ama ben biriyle sevgili olmak istemiyorum. Öyle bir his de var bir yandan. Değişik bir şeydi. Üniversitede hiç sevgilim olmadı ö yüzden.

Tunceli'de birkaç başarısız girişimim oldu [gülüyor]. Tunceli'de ilk ***'le tanışmıştım. *** Tuncelili. Abisi lisede öğretmenimiz. Hepimizin hayran olduğu bir adam. Aslında *** *** mezunu, kamu yönetimi gibi bir şey. O dönemde bir bir ara hatırlıyor musun, öğretmenlere, formasyon verip öğretmen olarak atıyorlardı bazı bölümleri? İşte öyle gelmiş. Bir sene bizim dersimize geldi, hukuk dersimize ondan sonra sınıf öğretmenliğine geçti. Ama biz hepimiz böyle *** hocanın bilgisinden, davranışından dolayı falan hayrandık *** hocaya. Hani, hem çok saygılı, hem çok bilgili, hem de çok ciddi bir adam. Bir sene sonra bir yerde tanıştık biz ***'le. Aaa, dedim sen *** hocanın kardeşisin falan. Evet, dedi, ben ***'in kardeşiyim falan. Böyle tanıştık, sohbet ettik falan. Sonra ikisi hadi okey oynayalım, okey oynadık. Hani 3-4 kişinin olduğu bir ortam. Sonra bir daha buluştuk. Yine okey oynadık, bir şey yaptık. Sonra *** dedi ki ben dedi, senden çok hoşlandım. Ama dedi, benim bir yandan da görüştüğüm biri var dedi. Bir kızla görüşüyordum dedi. Kız yurt dışına gitmiş. Yurt dışında yaşıyormuş. Hala arşıyorlar, haberleşiyorlar ama hani kız, ne artık kız

buraya dönebilecek, ne de *** gidebilecek. Öyle bir durumdalar. Söyledi bana. Ses etmedim, ne diyeyim yani. Hani benim de bir yandan hoşuma gitmiş ama bir yandan da sevgilisi var. Yani bir şekilde var yani biri hayatında. Dedim *** zaten senin hayatında biri var. Benden hoşlansan ne olur? Ondan sonra, ama onunla böyle zaten koptular sonra. Sonra biz böyle görüşmeye devam ettik. Birkaç ay görüştük. Sonra böyle, ben işte o ara işsiz kaldım. ***de çalışıyordum falan dedim ya. İşte işsiz kaldım. ***'in de yaşı da vardı. O zaman bana göre işte 5-6 yaş büyük. Böyle bir an önce evleneyim çocuğumu olsun modunda. Ben öyle birisi peşinde. Ailesiyle falan da tanıştırdı beni işte. Hatta annesi falan çok beğenmiş. *** bir evi çekip çevirebilecek biri. Evlenebilirsin onunla demiş falan ama. *** anlatmıştı bunları bana. Birkaç ay görüştük sonra ***'in başka biraz onun şeyleri vardı işte, siyasi davası falan vardı. Öyle mahkemesi falan vardı. Ankara'ya gitti bilmem ne yaptı. Bir gün böyle oturuyoruz karşılıklı. Hadi dedi, biz onunla şeye giderdik, balık tutmaya giderdik. İşte balık tutmuşsak pişirir yedik, tutamamışsak geldik herkese, biz çok balık tuttuk, yedik, derdik. Ama onunla öyle şey, keyifliydi yani. Hani böyle Munzur'a gidiyorduk, balık tutuyorduk. Tuttuysak tuttuk, tutamadıysak da diyorduk biz tuttuk yedik, geldik [gülüyor]. Ondan sonra ya mesela, *** de ailemle falan tanışmayı istiyordu, bilmem ne. Zaten küçük bir yer olduğu için bizimkilerin de haberi var yani. İstesene de saklayamazsın. Bizimkiler bir şey demiyordu ama yani. Böyle, çünkü ***'in ailesini de çok beğeniyorlardı. Çok böyle saygı duydukları... ailelerimiz tanışıyor hani böyle iki ailenin de birbirine saygı duyduğu değer verdiği bir şey. Onsan sonra, bir gün öyle oturuyorduk, birkaç ay geçmişti. *** dedi ki, hadi balığa gidelim, dedi. Hayır, dedim. Bugün canım balık istemiyor dedim. Ben gideceğim dedi. İyi, sen bilirsin, ben gelmeyeceğim dedim. Bitiş o bitiş. Yani aslında biz orada şeyin farkına vardık. Tamam, mesela ben de *** için aynı şeyi düşünüyorum. *** iyi bir insan, işte karakteri güzel. Benim için karakteri çok güzel. Çünkü *** iki üniversite bitirmiş. Bir Edirne'de okumuş, bir Ankara'da okumuş sonra. İşte İngilizcesi var ama böyle biraz sisteme karşı bir tip işte. Sisteme adapte olmayan, işte mesela paraya ihtiyacı olduğu zaman inşaatta çalışıp harçlığını çıkarınca devam etmeyen. Ya da işte böyle ??? ??? [anlaşılmıyor] kayıran bir tip falan böyle. Bir duruşu vardı yani. Ama biz şeyi yapamadık. Çünkü ben içten içe şöyle bir şey düşünüyorum kendimce. Hani biriyle olacaksam ya da evleneceksem hayatı paylaştığım biraz o yükü biraz benim üzerimden alacak biri istiyorum yani. Ama sanki ***'le olunca o yük yine hep benim üzerimde gibi hissettim. Tabii ki *** de bunu benim yapamayacağımı fark etti. Biz öyle ayrıldık. Ama derdi arkadaşlığımız hiç bitmedi. Bir gün beni görünce şey dedi, ya hani, seni kıracak incitecek bir şey yaptığımı düşünmüyorum, dedi. Seni çok da seviyorum. Ha, biz bir şey denedik olmadı. Yine görüşmeye devam edelim. Ama zaten artık ondan sonra ya evlenmişti ya da evlenmek üzereydi başka biriyle. Yani, ben dedim ki olmaz. Bütün Tunceli biliyor. Biz seninle sevgiliydik bir zamanlar. Tamam ben biliyorum, senin bana bir şey hissetmediğini, sen biliyorsun ama atıyorum, eşin bunu duysa rahatsız olacak. Ne kadar sana güvenirse güvensin, birileri gidip, ya işte *** eski sevgilisiyle oturuyordu şurada dediği zaman rahatsız olacak, değil mi? Aaa, oturabilir demez kimse. Dedim, bu yüzden seninle görüşmem yoksa başka bir nedeni yok. Ama böyle bir şey de işte. Ben atanıp Mardin'e gittikten sonra bile, böyle yolda karşılaşıyoruz mesela, aaa hemen birbirimize sarılıp öpüyoruz falan böyle. Yani o enerji hiç bitmedi, o güzeldi. O evlendi, çocukları oldu. Ben başka biriyle çıkmaya başladım falan. Şey ama yine de görünce birbirimize sarılıyorduk falan. Hadi gidelim sana çay ısmarlayayım. Sohbet ediyorduk, bilmem ne. Bir de ona sonsuz güveniyordum. Çünkü gerçekten, karakteri çok güzeldi. Yargılayıcı, sorgulayıcı değildi. Hani eleştirse bile böyle yapıcı, güven veriyordu yani. O şeyi çok güzeldi. Mesela, hani, onunla en pis şeyini bile paylaşabilirsin. Çünkü sorgulamıyor seni. Desen ya *** ben bugün gittim kocamı aldattım. Hani onu bile anlayabilecek biri. Böyle şeyi güzeldi. O yüzden onunla öyle bir bağımız hep devam etti.

Sonra ***'le çıktım. Bu arada *** sonra vefat etti. İntihar etti 2014'te. Gittim, o zamanda ben izne gitmiştim Tunceli'ye Mardin'den. Tesadüf yine yolda karşılaştık. Aaa, yine sarıldık, öpüştük. Hadi gel bir çay içelim. Çay içelim. Oturduk sohbet ettik. Normal, önce dedi, niye evlenmiyorsun sen artık dedi. Sonra dedi, boş ver evlenme ya, dedi. Hem bekârlığı hem evliliği yaşamış biri olarak sana söylüyorum evlenme falan dedi. Dedim, hadi oradan. Hepiniz evleniyorsunuz. Sıra bana gelince evlenme diyorsunuz falan diye geyik yaptık. Ondan sonra, diğer gün buluşmak üzere sözleştik. Araşalım falan. Dedim, tamam. Oturalım bir yerde sohbet edelim. Hatta şey dedi, ya sana birkaç gün rapor alalım da gitme falan. Dedim yok, gitmek zorundayım. Ama başka zaman gelirim. O da bu arada hem çalışıyor bir yerde hem de *** üniversitesinde okuyor. ***'de Zazaca bölümünde okuyor. Sonra benim işim çıktı gidemedim, görüşmeye. Mesaj attım, ben gelemiyorum bekleme beni falan diye. O gece de intihar etmiş. Bilmiyorum, niye. Bazen diyorum keşke gitseydim. Belki anlatırdı bana bir sıkıntısı bir şeyi varsa. İşte bazen diyorum, iyi ki gitmemişim. Belki benden bilinecekti. Belki ben bir şeye, kendimi suçlu hissedecektim, ya böyle söylemeseydim ya da böyle yapmasaydın diyecektim diyorum. Ama böyle uzun zaman ona çok öfkeliydim, nasıl böyle bir şey yapabilirsin diye. Hani böyle yakıştıramıyorsun ya. Bilmiyorum işte. Bazen anlayabiliyorum ya. O yaşantısını bakış açısını gördüğümde, düşündüğümde. Ama bazen yine de kızıyorum yani. Ama şey kısmı çok güzeldi yani, hep böyle o evlenmişti, ben de başkalarıyla çıktım geliyorum ama hiç böyle o arkadaşlığımızın samimiyet kısmını hiç kaybetmedik. Böyle şey değil, yine de duygusal bir şey hissediyor anlamında değil. İki arkadaş gibi, iki insan gibi böyle, o şeyi getirmedi onu. Hani böyle yan yana gelince geçmiş bir ilişki, o sanki hiç yaşanmamış gibi devam edebildik normal bir arkadaşlık şeyine. İşte ***'le çıktık. *** çok şey değildi ya o böyle. Denedik olmadı yani. Çok böyle, o çok kıskanç, müdahale etmeyi seven, çok yönlendirmeyi seven biri. Ve şeydi, paylaşmaktan çok, sen güçlüsün. İşte o zaman bizimkiler de yurt dışında ya. Hem çalışıyorsun, hem evine bakıyorsun, evinin işini yapıyorsun, kardeşlerinle ilgileniyorsun. Hem gezmeye vakit ayırıyorsun, hem eğlenmeye vakit ayırıyorsun. Yani sen güçlü bir karaktersin, her şeyi yapabilirsin. İşte seninle evlensek sen bir evi çekip çevirebilirsin. Ben böyle, mesela, hatta ona da diyordum, tabi diyordum, çocuğu kucağıma verecen, sen gidip keyfine bakacan, ben evde sürünecem değil mi, diyordum. Ondan sonra, diyordu ki, çünkü diyordu, sen bunu yapabilirsin. Onunla çok uzun sürmedi zaten, birkaç ay görüştük. Bir yandan da çok böyle kıskanç, baskıcı, müdahaleci biriydi. Benim hiç hoşlanmadığım bir tarz yani. Niye onunla konuşuyorsun deyip ondan vazgeçirene kadar öyle sürekli konuşan. Sana ne? Konuşuyorum yani işte. Öyle kontrol etmeye çalışıyordu. Sonra, büyük aşkıma gelemim. Daha bitmedi [gülüyor].

Zaten ***'le *** böyle birkaç ay sürdü yani. Sonra ***'la tanıştım. *** Batmanlı. Tunceli'de de çalışıyor. İnşaat mühendisi, işte iş bulmuş gelmiş çalışıyor. Kuzenimle halam, halam da bizden birkaç yaş büyük yani. Öyle yaş farkı yok aramızda. Kuzenimle halam bir markette çalışıyorlar. İşte bu da o markete geliyor oradan alışveriş yaparlarken tanışıyorlar. Onlar da böyle 3-4 kişi bir arkadaş grubu. Tanışıyorlar falan filan, beni de en son en son, *** şey demiş, hani yok mu bir arkadaşınız beni de tanıştıracığınız falan? Onlar da aaa, *** var diye. Birkaç kere peşimde gezdiler ama ben her seferinde gitmiyorum. Yani bende de şöyle bir önyargı var: Allah'ın Kürdü gelmiş bizi kandırıyor. Hiç Batmanlı biri bu yaşa kadar bekâr kalır mı, diyorum böyle. 25 yaşındayım ben de. Çünkü onlar erkenden evlendirilir falan. Hani bir de hep kafamızda işte, baskıcı, tutucu, bilmem neler ya. Öyle biriyle ne işim var benim diye düşünüyorum. Yani hani *** gibi biriyle çıkmışım, sonra geleceğim, gideceğim işte hani öyle biriyle çıkacağım. Öyle kafamda öyle bir önyargı var. O yüzden bunlar her söylediğinde ben gitmiyorum. Her söylediğinde ben gitmiyorum.

Ondan sonra, bu arada kendime başka planlarım var yani. İşte ben 10 saat çalışıyorum ama bir yandan da işte KPSS mi çalışsam, belki iyi bir puan alırım. Böyle kendimle ilgili planlarım var yani. Çünkü kafamda hep şöyle bir şey de vardı. Sağlam bir işim olmalı benim. Kendimi güvende hissettiğim bir işim olmalı. Hep öyle düşünüyorum. İşte birkaç ay geçti, en son tanıştım yani. Halamlar tanıştırdılar beni. İşte, halam, kuzenim. Görüştük böyle birkaç ay. Ama ben çok kapalıyım. Hiç şey yapmadım, öfkeliyim ona, saldırganım falan. En son kendi dedi. Ya, dedi, kaç aydır sana ulaşmaya çalışıyorum. Ama, dedi, sen çok kapalısın dedi. Ulaşamıyorum. Artık, dedi, yoruldu çaba harcamaktan. Artık seninle görüşmek istemiyorum, dedi. Tamaam, dedim, sen bilirsin dedim falan böyle. Gönderdim adamı. Ama yani böyle pişman oldum bu sefer gittikten sonra. Çünkü o zaman farkında vardım ben. Aslında, o şey de bir psikoloji yani, hani kendime itiraf edemediğim için ona hislerimi, ben böyle kendime ket koymuşum aslında. Onu uzaklaştırma nedenim aslında onu çok beğendiğim içinmiş. Bu sefer tabi, iki ay falan tatildi. O memleketine gitti. Ben öyle o arada yanıp tutuşuyorum yani. Orayı arıyorum, burayı arıyorum. Böyle oyunlar döndürüyorum acaba nasıl ulaşırım, nasıl haber alırım bir daha falan derken, işte Mart geldi işte. Bir daha görüşmeye başladık. Görüştük, tekrar barıştık. Tekrar böyle, işte ama ilgileniyor benimle. Araştırıyor, haberleşiyoruz, bilmem ne falan. Böyle yavaş yavaş, bu sefer daha ciddiye bindiğini düşünüyorum çünkü böyle hani dolaylı da olsa konuyu evliliğe getiriyor, işte Tunceli’de yaşamaya getiriyor. Bilmem ne böyle, ailesini anlatıyor falan filan. Beni şey yapıyor yani, korkma ailemden, biz Batmanlıyız ama biz diğerleri gibi değiliz. Gerçekten böyle ailesi çok dindar değil. Açık fikirli. Bana şey örnekler veriyor işte, evlerimizi hep Alevi öğretmenlere kiraya veriyoruz falan diyor böyle [gülüyor]. Hani, somutlaştırmaya bu şekilde çalışıyor. Sonra, derken, aslında tam böyle güzel hissediyorken, sonra beni aldattığını öğrendim. Aslında beni aldattığı, tam olarak aldatma sayılmaz çünkü o zaman ayrıldığımız dönemdi. Ama sıkıntı şu ki, gitmiş kuzenimle beraber olmuş. O bizi tanıştıran, işte aracı olan kişi hem de. Niye böyle bir şey yaptın, dedim. Çünkü, dedi, sen, dedi, çok havalıydın. Ayrılmıştık, bitmişti, bir daha seninle başlayabileceğini de düşünmüyordum. Zaten ilk başta böyle şey bakıyorlarmış hepsi, laylay lom hani, kızlar bulduk takılalım, modundalarmış, anladığım kadarıyla. Ama sonra yeniden barışınca, diyor, bu sefer öyle olmadı yani. İş ciddiye bindi. Tamam, ben de artık farklı hissetmeye başladım. Ama öyle bir şey yapmış. Şimdi onun açısından bir problem yok aslında. Çünkü şöyle bir şey var. O benim önemsemediğim bir şeydi yani. Anlık olarak gelişti, yaptım öyle bir şey diyor ama benim açımdan çok önemli. Ya ben mesela şunu düşünürüm. Ben bu adamla evlensem, yani ömrümün sonuna kadar kuzenimle yatmış adam olarak kalacak yani. Ailede öyle kalacak. Çünkü kuzenim şunu söylüyor: Ben çok güzel olduğum için beni tercih etti. Beni beğendi, *** da bunu kiskandı diyor. Hani, aileye de böyle lanse etmiş. Annesi diyor ki, işte benim kızımı kiskaniyorlar. Bu, aile arasında böyle konuşuluyor. Ondan sonra zaten, sonra kendi kendime de düşündüm yani. Bu benim tolere edebileceğim bir şey değil ama gerçekten tolere etmeye çalıştım. Hani, çok böyle bir yol bulmaya çalıştım. Yani bunu unutabilir miyim, devam edebilir miyim? Çünkü gerçekten bir şeyler hissediyorum. Yani artık böyle çok önemsiyorum. Ama sonra baktım şey olmadı hiç yani. Yapamadım yani. Hani, tamam hiç böyle mesela ****a bağırıp çağırmadım. Hiç sinirlenmedim. Sakin sakin, hep böyle duygularımı düşüncelerimi açıkladım. Ama böyle o samimi, eski sıcaklığı da yakalayamadım. Zaten *** da söyledi. Biliyorum, dedi. Beni hiçbir zaman affetmeyeceksin. Affetmeyeceğim, dedim. Ama bu sakinlikte söyledim yani. Sonra o da gitti. Zaten o da yani işi bıraktı gitti. O da öyle çok şey yapmadı, bana göre yani, peşine düşmedi. Ama o öyle iddia etmiyor. Ama böyle ondan sonra uzun zaman da içimde kaldı. Ondan sonra 4-5 yıl hiç kimseyle çıkmadım da. Hiç öyle bir hevesim de olmadı. Hiç böyle, yani, ne kimseye öyle bir şey hissedebileceğimi düşünüyordum ne de hani

gelse bile öyle düzgün birinin gelebileceğini. Hani hep böyle şey, güvensizlik başladı, bu sefer de. Sonra ben Mardin'e gittiğimde, atanıp Mardin'e gittiğimde işte konuştuk. Aradım, dedim, ben Mardin'deyim, böyle böyle. Nasıl yani, dedi. Gittikten birkaç ay sonra. Sen bilmem kaç aydır orada mısın? Beni nasıl aramazsın falan. Ya dedim seni niye arayacağım. Yani seninle görüştüğümüz mü var ya da sana karşı bir sorumluluğum mu var, seni arayacağım? İşte diyor, dibime kadar gelmişsin. Bu arada 5 yıl geçmiş ayrıldığımızdan yani. Ondan sonra, neyse öyle bir süre konuşmaya devam ettik işte. Ayda bir defa, iki defa, üç defa arıyor böyle. İşte bir hal hatır soruyor, yokluyor durumumu. Hep ben seni görmeye geleceğim, diyor, hep görüşelim, diyor. İşte, çağırıyor beni. Mardin'e gel, Midyat'a gel, bilmem ne. Ama Batman'a çağırıyor. Mardin'e, Midyat'a çağırıyor. Dedim, yok, ben gelmem. Gelecek sen gelirsin görmek istiyorsan. Böyle böyle 2012'ydi galiba. Geldi bir gün aradı işte. Ben geliyorum, dedi. Gel dedim ama hiç inanmıyorum. Bir baktım, gerçekten çıktı geldi. *** geldi işte. Kapıyı açtım. Böyle sarıldık. İçimden aynen şu cümle geçti: "Ben bunca yıl bu adamı mı sevmişim? Sevmiyormuşum ki aslında." sarılırken. Aynı anda o da şey dedi, sen beni sevmiyorsun artık dedi. Yani, o sarılmadan onu çıkardı. Hâlbuki bildiğin sarılmıştım ama öyle hissetti. Sen beni sevmiyorsun ki artık dedi. Sonra oturduk, konuştuk. İşte ben buraya, dedi, sadece seni görmeye, hani öylesine görmeye gelmedim, dedi. Bir karar vereceğim, dedi. Sonra benim aklıma geldi ama hiç sormadım, ben dedim, bu kesin evlenecek dedim biriyle. Gerçekten de öyle oldu. Gitti, bir ay sonra baktım ki yazmamaya başladı. Mesaj attım, sen evlendin mi? diye. Sayılır, dedi. Nişanlandım. İyi, dedim, mutluluklar, dedim. O da, sağ ol, dedi. Kapattık. Ondan sonra hiç görüşmedim. Evlenmiş, çocuğu olmuş falan. Başkalarından duydum yani. Ama benim gerçekten ona karşı o hissettiğim o yoğunluk da o zaman bitti. Çünkü böyle hep, fark ettim ki böyle aslında çok şey içimde kaldığı için hep böyle... Hani sonunu yaşamadık, öyle bitti gitti ya, yarım yamalak, öyle öfkelerle, öyle şey, onlardan dolayı. Yoksa çok da bir şey hissetmiyormuşum aslında.

Yani, aslında istedim. Ama böyle hep şeyi bekledim yani. Hani mesela *** benim için güzel biriydi yani böyle hani beni kısıtlamayan, işte özgür bırakan ama aynı zamanda ilgili, paylaşmayı seven. Beraber bir şeyler yapsın işte. **Hani hep kafamda öyle bir evlilik tipi var ya. Ya da böyle çocukluğumuzdan okuduğunuz o solcu kitaplarındaki tipler. Ama yok öyle biri** [gülüyor]. Çünkü şimdiki erkekler böyle şey geliyor ya, böyle çıkarı üzerine, yani, ha bunun arabası da varmış, iyi. Bunun evi de varmış. Yani böyle ben hiç öyle düşünemedim yani. Ha ben istiyorum ki yanındayken de kendimi iyi hissedeyim, mutlu olayım, huzurlu olayım. Ha mesela ***'le o dönem işte, benim de işim yok, ***'in de yok. Böyle gidiyorsun, hani diyorum ya, balığa gidiyoruz ama çok mutlu oluyoruz bu durumdan. Öyle bir şey istiyorum yoksa gidip işte lüks restoranlarda, lüks otellerde tatiller yapmak ya da işte şehrin en iyi yerinde oturmak değil derdim. Ama öyle biriyle de hiç karşılaşmadım.

Yok ya. Ama gelecekle ilgili hiç... Şimdi ***'dan sonra aslında şey gibiyim. Çok küçük hayaller kursam bile böyle olmamaya başladı ya... Şimdi aslında şey modundayım böyle, çok da böyle ümitli değilim yani gelecekle ilgili. Böyle her şeyi yapıyorum yapıyorum ama dönüyor bana geliyor böyle hiç... Hep negatif hissettiriyor, hep olumsuz sonuçlanıyor. Basit şeyleri bile artık beni çok yormaya başladı o yüzden. Şimdi mesela o yüzden bir vazgeçmiş gibiyim yani. Bir gün toparlanıp ilerleyebilir miyim, bilmiyorum. Ama sanki o hiç olmayacakmış gibi artık, çünkü böyle o kadar uzun zamandır aslında böyle zihnim bulanık, işte böyle hemen yoruluyorum. Hemen işte, eskiden öyle değildim, hevesliydim yani. Hevesim yok mesela şimdi bir şey yapmaya. Burada da mesela arkadaşlar diyor ya... İşte gelmişsin, çevre edinmek

istemiyorsun, çünkü çevre edinme isteğim yok. Hani böyle bir şeyler yapıyorum, denemiyorum değil ama ya, denemek zorundayım. ***'yla konuşmak zorundayım, işte şu kursa gitmek zorundayım. Hani gitsem iyi olacak. Böyle mantıkla hareket ediyorum. Ama aslında ben öyle yapı olarak da öyle biri değilim, duygusal biriyim. Yani içimden gelir yaparım. Ama uzun zamandır öyle yapmıyorum hiç. O yüzden evet bir şeyler yapıyorum ama hiç böyle istediğim tatmini vermiyor. Sonuçta o istediğim şeyi, hazzı yaşayamıyorum. Ha, mesela İzmir'e gelirken, ***'dayken kafamda bir sürü şey canlandırmıştım. İşte, gideceğim, yüzme kursuna gideceğim, diksiyon kursuna gideceğim, İngilizce kursuna gideceğim. Yani planıma göre, şimdi burada üçüncü yılım. Ben üç yıldır İngilizceyi halletmiş olmalıydım. Şimdi aklıma geliyor, sinirleniyorum diyorum ki bunu bile yapamadım ama gidip yapınca, hani yapmak zorundayım böyle bir hayalim vardı ama aslında yapmak istemiyorum şimdi onu. Hevesini hissetmiyorum. Hevesim yok onu yapmaya. Öyle bir kafadayım şu anda yani. O yüzden gelecekle ilgili de yani açıkçası şöyle, evlilik ya da ilişki üzerinden baktığın zaman hiç benim kafamdaki o hayal ettiğim tip yok galiba. Normal artık evlenmeliyim ya da evlenmem gerekiyor diye düşündüğümde bile o zaten zorunluluk olduğu için hiç yapamıyorum. Arkadaşlar şey diyor hani, ya öylesine takıl, ille de bir şey mi beklemek zorundasın? Bir gecelik bile olsa takıl ne olacak? Ama onu bile yapamıyorum. Birini kandırmak gibi geliyor. Ya da ben kendimi çok kasiyorum o zaman da hiç mutlu olamıyorum. O zaman, gittiğim zaman adamla oturduğum zaman bile konuşacak bir şey bulamıyorum. Çünkü yapmacık yani. O konuda böyle ümitsizim yani. Sanki ben artık istediğim adamı bulamayacağım, ne bileyim istediğim olmayacak. Ama bu son yıllarda mesela bu ***'dayken bile yoktu kafamda, İzmir'e geldiğimde şey var, yalnız kalmak hissi beni çok mutsuz etmeye başladı, yalnızlık hissi. Mesela bazen böyle uyanıyorum ya gece ya da sabah, niye ben yalnızım yani? O çok mutsuz ediyor bu durum beni. O da İzmir'de başladı. İzmir'de olmaya başladı. Mesela Ilısu'dayken, Ilısu'da hâlbuki daha yalnızdım. Daha bir dağ başı bilmem ne. Ama orada bunu hissetmiyordum. Hiç hissetmedim.

Bilmiyorum, artık benim herhalde kendimi buraya kadar [anlaşılmıyor] Ya biraz burada şey işte, diyorum ya **geç kalmışlık hissi yaşadım**. Aslında geldim, böyle bakıyorum mesela insanlar evlenmiş, çocukları var, işte böyle mutlu bir hayatları var. İşte beraber gidiyorlar, beraber yapıyorlar falan. Atıyorum işyerinde yemek düzenleniyor, herkes sevgilisiyle, arkadaşıyla, nişanlısıyla geliyor. Bir de herkes öyle olduğu için yalnız hissediyorsun. Tek kalıyorsun. Hani mesela geçen gün yemek vardı, ben gitmedim sırf o yüzden. Hani herkes eşiyile geliyordu. Çocuklarıyla, eşiyile, ailesiyile geliyor. Ben tek başıma gidip orada oturmak istemedim yani. Sırf o yüzden gitmedim o yemeğe. Anlatabiliyor muyum yani? Burada herhalde onunla çok karşılaştım. Hani, ***'dayken benim gibi bekârlar da vardı. Ya da ***'da böyle şey vardı, yani, imkânların kısıtlandığı bir yer ya... Böyle, yapacak bir şey yok, diye bir kabulleniş de vardı. Burada öyle bir şey yok yani. Görüyorum mesela burada arkadaşlar da takılıyor falan, biraz belki o yüzden. Hani burada şey... gerçi böyle düşününce, böyle boşanmış kadınlar da çok var burada. Ama yine de böyle şey geliyor bana yani... En azından yaşamışlar bir şeyleri. Ben onu da yaşayamadım. Evlenip boşanamadım bile. Biraz, evet, öyle bir şeylerin etkisi olabilir. Ya da böyle şeyi de çok hissetmeye başladım burada: **evli olan kadınların hayatının daha kolay olduğunu öyle düşünmeye başladım**. Yani, hani, ben her şeyi kendim yapıyorum. Ama mesela böyle bakıyorsun, canım yemek yapmak istemiyor, işte eşim beni yemeğe götür, götürüyor. İşte temizlik yapacağız, sen bu işi yap, ben bu işi yapayım. Yapıyorlar ya da hep öyle anlatıyorlar, öyle lanse ediyorlar, bilmiyorum. Hani böyle diyorum ki ne güzel ya... Hani kolaylaştırmış hayatını. Evet yanlış bir şey aslında belki de. Çünkü bir şeylerini hep ona yaptırmaya

başlamış, tıpkı işte bazı erkeklerin bize yaptırmaya başladığı gibi. Ama rahat yani. Stressiz, keyfi yerinde. Hani, ben mesela. Benim kafamdaki evlilik şeyi nasıl? Hani atıyorum, şu ana kadar saydığım kişilerden biriyle evlenmiş olsaydım, işte, hani kadınsın çocuk var, evini temizle, yemeğini yap, ha işe gidebilirsin. Evet, işe gidersin ama o senin ikinci planda olan şeyin olur yani. Öyle bir evlilik olacaktı belki de... Ama bunlarda, bunlar böyle, kadınlar baskın. Ya da öyle anlatıyorlar, bilmiyorum ama... Böyle etkilemeye başladı beni çünkü ben buraya geldiğimde de böyle tek başına yapmak, uğraşmak, işte böyle, zor geldi bana yani. Bir anda böyle yorulmuş olduğumu hissettim ve böyle yanında bir destek arıyorsun ya... Hani o destek de böyle artık böyle şey gibi değil yani aile değil. A, tamam, abime söylesem abim bu gün gelir. Kardeşime söylesem bugün gelir ama öyle bir şey aramıyorsun. O anlamda bana böyle şey geldi, biraz özendirici de geldi yani hani böyle keşke evlenseymişim dediğim zamanlarım da oldu yani. Ama o ilk işte, keşke evlenseymişim dediğimde mesela İzmir'de kalıyordum. Ondan önce hiç, evleneyim, mevleneyim şeyim yoktu yani, hevesim yoktu. Sonra kendi kendime diyorum ki, yakında da ben yakında ben derim ki, lan keşke bir de çocuk yapsaymışım. Normalde çocuğa tamamıyla daha böyle karşıyım. Daha keskin bir itirazım var. Diyorum böyle giderse, yakında, 45'imden sonra da diyeceğim ki, keşke bir de çocuk yapsaymışım. Ona öneririm falan diyorum [gülüyor].

Ya, çünkü çocuk çok zor bence ya. Sadece onun karnını doyurup büyötmek değil. Böyle mesela düşünebilen, sorgulayabilen. Ya mesela benim en büyük kaygım, hani ne mesleği olacağı, ne iş yapacağı falan değil ya da işte, onun her istediğini almak gibi değil ama şöyle düşününce mesela hani istemem, özgüvenli, hani öyle bir insan yetiştirmek isterim, başarılı. Çünkü ben mesela şeyi çok gözlemledim, eğer böyle ilkökul-ortaokul çağına kadar işte, atıyorum, ne diyeyim işte, doğumundan 10 yaşına, 15 yaşına kadar mutlu olan bir çocuk ya da böyle hani mutlu olan ama yani ille de her eksiği giderilmiş değil, mutlu olan bir çocuk hayatta da mutlu oluyor. Ben ona çok dikkat etmişim yani, köylü çocuğı olabilir. Belki çok şeyden hani... Ama böyle girişken oluyor, mutlu oluyor, neşeli oluyor, böyle özgüvenli oluyor, böyle güzel bir enerjisi var onun. Öyle olan şehirli çocuk da öyle. Ama mesela o dönem, o dönemi, işte atıyorum, karı koca kavgasına denk gelmiş, anne babasının kavgasına denk gelmiş, ya da işte ne bileyim başka yerde büyümüş, ya da bilmem anneannesinde büyümüş, babaannesinde büyümüş ya da öyle çocuklarda hep böyle bir eksiklik oluyor. Çok başarılı olabiliyorlar, çok güzel meslekleri oluyor, çok güzel hani maddi imkânlar yaratıyorlar kendilerine. Çok güzel aileleri, eşleri, sevgilileri oluyor ama yine de bir eksiklikleri oluyor yani. Böyle onu gözlemliyorsun, hissediyorsun. Ama eğer o dönemi iyi geçirmişse, mutlu geçirmişse, o çocuk hani, çöpçü de olsa mutlu oluyor. Keyifli oluyor yani. Hani bazı insanlar vardır ya hani, tanışırız aslında bir şeyi yoktur ama mutludur yani. Bence onlar o kesimden. Çocukluğu iyi geçmiş. O yüzden çocuk, yani o kısım çok zor yani. Ben hep, mesela şey, ben... Ne kadar birikimliyim, bilgiliyim ki, çocuğa da ne vereyim? Çünkü bir kere ben mesela kendim sevgiye açım. Çünkü ben yıllarca bir baba hasreti çektim mesela. Gerçekten bu son yıllara kadar bile kızıyla ilgilenen bir baba gördüğüm zaman gözlerim doluyordu yani. Çünkü hep içimde öyle bir şey kalmış ya... Şimdi ben öyle bir açlık çekerken nasıl sevebilirim o çocuğı? Bana çok şey gelmiyor yani. Çünkü hani, biri bir şeyde eksik hissediyorsan karşının tamamlamasını istiyorsun ya... O çocuk karşılayamayacak onu. O yüzden, çocuk konusunda daha keskinim. Hani, yoksa böyle maddi imkânlar, bilmem neler falan değil yani. Ama eş konusunda evet, bu son yıllarda böyle istiyorum yani. Mesela böyle, diyorum yani, şimdi biri olsa, atla arabaya git denize, oradan bas bilmem nereye git falan. Ya da ne bileyim böyle, şeyi de özlemişim açıkçası, bu çok böyle şey oldu. Birinin elini tutarak sokakta yürümeyi özlemişim. Çünkü en son öyle bir şeyi ne zaman yaptığımı

bilmiyorum. Yani biraz tabi bu benim karakterimden kaynaklı. Ben hep kendimi kısıtım. Ya da hani hep böyle akıllı, mantıklı olmak zorundayım, doğru davranmak zorundayımla hareket ettim. Ya da işte bulunduğum çevreden dolayı öyle davranmak zorunda kaldım. Ama şimdi de, bir yerden sonra da bazı şeylere geç kaldığını hissediyorsun artık. Öyle bir noktaya geliyorsun. Mesela şu an, o geç kalmışlık hissi bende çok fazla. Çünkü benden 10 yaş küçük insanların artık çocukları var, evliliklerinden sıkılmışlar, işte ne bileyim ne yapıyorlar, onlar bana anlatıyor.

Son 20 yıl. 2000'le şimdiyi kıyaslayayım. Şimdi o zaman hani Türkiye bana daha böyle şey bir yer geliyordu. Böyle daha medeni. Yani, daha böyle işte, atıyorum, görgü kurallarını öğrenebileceğimiz, daha iyi eğitimler alabileceğimiz gibi bir yer geliyordu. Ama şimdi böyle o seviyenin düştüğünü düşünüyorum, öyle hissediyorum yani. Hani eskiden, benim üniversiteyi bitirdiğim dönemde de ya da bizden öncekilerde hani üniversite mezunu derken, böyle herkes her şeyi onlara sorardı. Adam gitmiş aslında bir bölüm okumuş gelmiş ama işte, tapuda işi oluyor gidiyor ona soruyor. İşte, ne bileyim, köylü geliyor gidiyor ona soruyor. Böyle, çünkü bilgiliydi. Hani benim o dönemimde, benim lise üniversite dönemimde de, işte üniversite mezunu birinden şunu bekliyorduk, sadece bölümü okusun, bitirip gelmek değil. Belirli kitaplar okumuş, belirli bir birikime sahip olmuş. İşte, müzikle en azından ilgilenen. Hani, bir müzik aleti çalamıyorsa bile bir ilgisi olan, biraz bir şeyler yapan ya da tiyatro ile ilgilenen, sosyal aktiviteler yapmış biri. Böyle bir şey vardı benim kafamda hep. Ama mesela şimdi o da yok. Üniversite okuyanlar sanki böyle lise bitirmiş gibi. Tamam bitiriyorlar. Bölümlerinde de çok başarılılar. Ama böyle, soruyorsun, başka bir şey yok. Sonra diyorum belki de benim takip edemediğim bir şey vardır artık yani yeni nesil oluştu, başka bir şeylerle ilgileniyorlar diye düşünüyorum, bilmiyorum da. Mesela geçen şeye girdim, üniversite sınavına girdim ben, hani teknik bir bölüm okursam diye. Maaşım artsın, terfim olsun falan gibi düşündüğüm için. Gelmişti mesela, hep böyle şey, bizi, büyükleri almışlardı. Gözetmen sordu birine. Çocuk dedi, *** ** İnşaat Mühendisliği mezunuyum. Dedi, niye sınava giriyorsun. Ne bileyim, dedi. Elimde dursun işte. Sonra bir tane kız geldi. Kıza sordu. Kız da dedi, *** ** İnşaat mezunuyum, yüksek lisans yapıyorum. Sınava niye giriyorsun? Kendimi denemek için. Neyine deniyorsun, sen zaten mühendislik gibi zor bir bölümünü bitirmişsin, yüksek lisans yapıyorsun. Muhtemelen başka amaçları vardı. Belki başka ikinci bir bölüm okumak, belki başka bir şey yapmak ama sınıftakilerin hepsi böyleydi. Hani bizleri toplamışlardı. Bana sordu mesela, hani benim yaşımla onlara göre daha yüksek olduğu için daha çok şaşırdılar. İşte hatta gözetmen kendi, dedi. Ben dedim, bu kesin memurdur da terfi merfi için gelmiştir, diye. Evet aynen öyle yani. Hani bundan rahatsız oluyorum aslında. Niye? Ben niye bir? Ben bir bölümü okumuşum, bitirmişim zaten. Onun üzerinden bir işe girmiş. Benim artık yükselme, yükselmek için yapacağım başka şey başka olmalı. Tamam, sınav olsun da, işimle ilgili olsun. Yaptığım işle ilgili olsun mesela. Ben niye gideyim benim ilgimi çekmeyen başka bir bölüm okuyayım ki? Hani böyle, hukuk da öyle. Hukuk sistemine bakıyoruz öyle, sağlık sistemine bakıyoruz öyle. Böyle bir şeylik hissediyorum. Düşme. Hani, gün geçtikçe bir şeylerin düzeleceğini düşünürsün ya... Mesela benim 20 yaşındayken böyle birçok arkadaşım vardı. Evli değillerdi ama birlikte yaşıyorlardı gayet böyle hani, atıyorum 10 yıl boyunca beraber yaşıyorlardı. Sevgililer ama nikâhları yok. Şimdi mesela o durum herkese çok garip geliyor. Ama onlar şunun arkasındaydılar yani: Biz birey olarak birbirimize güvenmiyorsak, işte bir belediyede atacağımız imza bizi ne kadar bir arada tutabilir mantığıyla. Hani altını doldurarak yapmışlar. O yaşantıyı o tarzda oluşturmuşlar. Ama şimdi de var belki de ama o mantıkla değil. Anlatabiliyor muyum? Hani, işte onu eskiden böyle altını dolduruyordun, yani sen bu işi niye böyle

yaptın? Bana mantığını anlat. Benim mesela ailemle kendimi ikna etme konusundaki şeyim buydu. Mantığını anlatıyordum, ben. Yani siz beni okuttunuz ama, atıyorum yani, siz beni okutunuz, gönderdiğiniz ta Antalyalara ama şimdi diyorsunuz ki çalışma. Nasıl çalışmayayım ben? O zaman beni niye okuttunuz? Otursaydım evimde. Böyle böyle gidiyorsun. Ama şimdiki mantıkta o yok yani. Şimdi insanlar o mantık üzerinden gelmiyor gibi geliyor bana. Daha basit düzeyde, daha işte, yani işte, ya niye bir aradayız işte, insanlar şey yapmasın diye nikâh yapıyoruz ya da yapmıyoruz gibi. Hani böyle, boş altı, doldurulamıyor gibi geliyor bana. Ama bilmiyorum belki benim yakalayamadığım bir şey vardır, yani o ilişkilerde de. Hani hayallerimiz böyleyken buraya gelmiş olmak rahatsız ediyor beni. Mesela üniversite mezunu, ben bile hani o zor şartlarımla, atıyorum, yurt dışına gitmeyi, işte dil kursları, bilmem işte başka ülkelerde yaşamayı hayal ederken, şimdiki, atıyorum, üniversite mezununun, ya bitireyim de okulu bir KPSS'den atanayım, bir yere kapak atayım düşüncesi bana bilmem böyle şey geliyor yani. Hani o, en son yapacağım iş. Ben ne zaman yaptım onu? Diğerlerini gerçekleştiremediğim zaman. Baktım olmuyor. Hani senin daha iyi imkânların varken, sen niye değerlendirmiyorsun. Böyle. Başka bir şey kalmadı herhalde.

[Teşekkür ederim]